

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1

ศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ (English Program)

เป็นภาษาอังกฤษ (English Program) ได้มีแนวคิดขึ้นในปี . 2537 โดยกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดนโยบายให้โรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษาที่มีความพร้อมและมีความประสงค์เปิดสอนวิชาบางวิชาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนได้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงได้เสนอคณะกรรมการการศึกษาเอกชนพิจารณาแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณากำหนดแนวทางในการดำเนินงานเพื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อ

2/2537 ที่ประชุมได้มีมติให้ใช้ภาษาอังกฤษ

เป็นสื่อการสอนได้ในโรงเรียนเอกชนทุกประเภทและปลัดกระทรวงศึกษาธิการในฐานะประธาน

ได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าว

89/2537 เรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณากำหนดแนวทาง

ดำเนินงานการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนโดยมีอธิบดีกรมวิชาการเป็นประธานอนุกรรมการรองเลขาธิการคณะ

นโยบายพิเศษเป็นรองประธานอนุกรรมการและมีอนุกรรมการ 11 จากหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งจากโรงเรียนเอกชนสองแห่งคือ โรงเรียนสารสาสน์พิทยาและโรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน

คณะกรรมการเพื่อพิจารณากำหนดแนวทางการดำเนินงานการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนโรงเรียนเอกชนได้ประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 30 2538 เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์

ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชน และต่อมาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้ออกหนังสือที่ 1001/2539 แจ้งเรื่องการใช้สื่อการสอนเป็น

และหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนให้กับโรงเรียนเอกชนในส่วนกลางได้รับทราบในวันที่ 13 2538

เอกชนได้กำหนดหลักการสำหรับโรงเรียนที่ประสงค์จะ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนซึ่งโรงเรียนเอกชนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน

โดยจัดการเรียนการสอนบางวิชาเป็น

ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้น ก่อนประถมศึกษาถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง

ชีพเทคนิคให้กับนักเรียนไทย และเปิดโอกาสให้นักเรียนชาวต่างประเทศเข้า

เรียนได้ นอกจากนี้ยังได้กำหนดหลักเกณฑ์ดำเนินการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอน
ในโรงเรียนเอกชนสรุปได้ดังนี้

1. ให้สอนตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
2. ปีการศึกษาแรกที่ดำเนินการให้เปิดสอนตั้งแต่ชั้นเริ่มต้นของแต่ละระดับชั้น
และเปิดเพิ่มตามลำดับชั้นปีละชั้นในปีการศึกษาถัดไปโรงเรียนที่มีความพร้อมสามารถเริ่ม
ดำเนินการตั้งแต่ปีการศึกษา 2538 เป็นต้นไป
3. วิชาที่สอนให้โรงเรียนพิจารณาตามความเหมาะสมและความพร้อม
โรงเรียนว่าจ สอนวิชาโดยยกเว้นวิชาภาษาไทยและวิชาในหมวดสังคมศึกษาที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย
4. ไม่กำหนดเพดานค่าธรรมเนียมการเรียนอัตราที่จัดเก็บเป็นไปตามที่
กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติในปี . . 2538 3 แห่งเสนอขอดำเนินการ
ได้รับอนุมัติให้ใช้สื่อการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ โรงเรียนสารสาสน์เอกตรา
ตั้ง ต่อมาในปี . . 2539

ประธานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนได้มีคำสั่งคณะกรรมการการศึกษาเอกชน 15/2539
แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาโครงการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในโรงเรียนเอกชนลง
8 2539 ให้มีคณะกรรมการพิจารณาโครงการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการ

าเอกชนมอบหมายเป็นประธานอนุกรรมการ ผู้อำนวยการกองโรงเรียน
การศึกษาเอกชนเป็นรองประธานอนุกรรมการ
8 จากกองโรงเรียนต่างๆของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาธิการ
เอกชนร่วมกับจากโรงเรียนเอกชนที่ใช้คณะกรรมการพิจารณาโครงการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการ
สอนในโรงเรียนเอกชนได้ทบทวนหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนและได้มีมติให้
ปรับปรุงใหม่จึงมีหลักเกณฑ์ โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ
1/2541 25 นธ์ . . 2541

เพื่อมุ่งส่งเสริมให้ โรงเรียนเอกชนพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพ โดยใช้
อังกฤษเป็นสื่อการสอนวิชาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถ
และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสากล สามารถที่จะดำรงตนอยู่กับวัฒนธรรมไทยและ
ศึกษาต่อได้ทั้งในประเทศและต่างประเทศโดยมีลักษณะเฉพาะคือจัดการเรียนการสอนทุกระดับทั้ง
สายสามัญและสายอาชีพตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ เว้นแต่วิชา

ภาษาไทยและวิชาในหมวดสังคมศึกษาที่ว่า ด้วยเรื่องของประเทศไทย

และกฎหมายไทยให้สอนด้วยภาษาไทย (สุทธิพงศ์ ings , 2543 หน้า 12-14)

จากที่กล่าวมานี้เห็นว่าโรงเรียนเอกชนเป็นจุดเริ่มต้นของการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษและเห็นว่าโรงเรียนเอกชนเป็นโรงเรียนนำร่อง กสูตรนี้เลยที่เดียวและในเวลาต่อมาโรงเรียนรัฐบาลได้เริ่มดำเนินการขึ้นครั้งแรกในปี 2541 ซึ่งนับว่าเป็น

โรงเรียนนำร่องของรัฐที่เปิดดำเนินการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2521 (2533) 2524 (2533) และในปีต่อ มาโรงเรียนต่าง ได้เปิดดำเนินการเพิ่มขึ้นตามลำดับ

1.2 การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็น (English Program)

การบริหารการศึกษาระบบสองภาษาในประเทศไทยนั้นเป็นไปตามคำสั่ง 1065/2544 . 43/ 2546 (แก้ไขเพิ่มเติม) ให้ใช้นโยบายและหลักเกณฑ์และวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็น (, 2548)

1.2.1 ความสำคัญและความเป็นมา

สืบเนื่องจากในปัจจุบันสังคมโลกได้ก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ซึ่งคนในสังคมจำเป็นต้องเรียนรู้ตลอดเวลา การปฏิรูปการศึกษาเพื่อสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้เพื่อเตรียมคนในชาติให้มีความสามารถในการปรับตัวก้าวให้ทันการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ

แข่งขันภาษาจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นยิ่งในสังคมของการเรียนรู้ เพราะจะใช้เป็น ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ อีกทั้งเป็นสื่อกลางของการติดต่อสื่อสารรวมถึงเทคโนโลยี ที่เข้ามามีบทบาทต่อสังคมปัจจุบันและอนาคตเป็นอันมาก ฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยม ใช้เป็นอันมาก การที่นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้เป็นอย่างดีนับว่าเป็น ประโยชน์ต่อการเรียนรู้เป็นอย่างยิ่ง จึงมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องเร่งพัฒนาการเรียนรู ซึ่งการเข้าเรียนในโรงเรียนนานาชาติต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากเกินที่ ประชาชนทั่วไปจะเข้าเรียนได้ กรมสามัญศึกษาได้จัดทำโครงการนำร่องทดลองใช้หลักสูตรเพื่อ

ประสิทธิภาพและความเป็นไปได้ในโครงการโรงเรียนสองภาษา ผลปรากฏว่านักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษได้รับการสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นจากผู้ปกครองและได้รับความนิยมนจากผู้ปกครองและนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

กรมสามัญศึกษาจึงได้จัดโครงการโรงเรียนสองภาษา (English Program)

ที่จะสนองตอบต่อ

ความต้องการของผู้ปกครอง ชุมชนและสังคมแล้วยังเป็นการเติมเต็มให้กับนักเรียนได้พัฒนาด้านความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาอังกฤษได้เต็มตามศักยภาพ โรงเรียนสองภาษาใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการเหมือนกับโรงเรียนปกติทั่วไปเพียงแต่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้ทุกรายวิชา ยกเว้น วิชาภาษาไทยซึ่งโรงเรียนสองภาษาจะแตกต่างกับโรงเรียนตามหลักสูตรการเรียนการสอนที่โรงเรียนสองภาษาใช้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการแต่โรงเรียนนานาชาติใช้หลักสูตรตามแต่เครือข่ายของตนเอง เช่น

การจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ . . 2542

10

1 ซึ่งการจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกัน

พื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายแต่กรม

() พิจารณาเห็นว่าโครงการดังกล่าวนี้ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมดำเนินการเสริมการเรียนการสอนตามปกติจึงถือเป็นความต้องการเฉพาะบุคคลของผู้ปกครองและนักเรียนโดยผู้ที่จะเข้าเรียนในโครงการนี้จะต้องเข้าเรียนตามความสมัครใจและพร้อมที่จะเสียค่าใช้จ่ายตามที่

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนนั้น มีวัตถุประสงค์

ต้องการที่จะพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งด้านการฟัง การอ่าน

ส่วนปรัชญาของการจัดการศึกษามีความแตกต่างกันในแต่ละระดับ กล่าวคือ

ระดับอนุบาลเน้นสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และกิจกรรมเพื่อเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้เป็นรากฐานความเข้าใจของเด็กในระดับประถมศึกษาจะจัดการศึกษาโดยเน้นการ

การพัฒนาภาษาอังกฤษให้สามารถนำไปสู่การพัฒนาการศึกษาในระดับสูงขึ้น

ระดับมัธยมจะคำนึงถึงการพัฒนาความรู้ความคิดให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในผู้เรียน ส่วนของโรงเรียนระดับอาชีวศึกษาจะเน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถให้สอดคล้องกับตลาดแรงงานและสังคม (, 2546)

1.2.2 วัตถุประสงค์ในการดำเนินงานโครงการโรงเรียนสองภาษา

- 1) เพื่อให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและการประกอบอาชีพในอนาคต
- 2) เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาตามศักยภาพแห่งตนและใช้ภาษาอังกฤษได้ในระดับสากลบนพื้นฐานของความเป็นไทย
- 3) เพื่อให้ผู้ปกครองและชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา

1065/2544 เรื่อง ให้ใช้นโยบาย หลักเกณฑ์
และวิธีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ และคำสั่ง
43/2546 เรื่อง แก้ไขเพิ่มเติมนโยบาย หลักเกณฑ์ และวิธีการ
จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ

1.2.3

เพื่อให้สถานศึกษาจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรระดับก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษากระทรวงศึกษาธิการซึ่งกำหนดจัดเป็นภาษาไทยสามารถจัดเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเท่าเทียมและเป็นธรรม

- 1) การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษถือว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการจัด โดยให้สถานศึกษาจัดให้เป็นบางวิชาเท่านั้น
- 2) ในกรณีที่สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษมีการเก็บ ค่าใช้จ่ายเพิ่มจากผู้ปกครอง สถานศึกษาต้องจัดเงินส่วนหนึ่งเป็นกองทุนสำหรับนักเรียนที่ผ่าน เกณฑ์ ความสามารถให้ได้เรียนตามต้องการ ให้เป็นไปตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด
- 3) การบริหารการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษต้องเอื้อประโยชน์ไปยัง จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยใน การใช้สื่ออุปกรณ์ การใช้ห้องปฏิบัติการ ห้องปฏิบัติการวิชาอื่น
- 4) การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษต้องคงไว้ซึ่งความมั่นคงของสถาบัน พระมหากษัตริย์
- 5) การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษต้องมีการกำกับ อย่างเป็นระบบเป็นระยะ เพื่อแก้ไขปัญหาและการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง

- 6) การเก็บค่าธรรมเนียมการสอนเป็นภาษาอังกฤษตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการให้หน่วยงานต้นสังกัดเป็นผู้กำหนดและตรวจสอบค่าใช้จ่ายที่เหมาะสม
- 7) การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์และและเป็นไปตามข้อก่า

1.2.4 หลักเกณฑ์และวิธีการ

1. สถานศึกษาที่มีความพร้อมสามารถจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป สถานศึกษาใดประสงค์จะจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษจะต้องเสนอโครงการให้หน่วยงานต้นสังกัดพิจารณาตามลำดับ ทั้งนี้ต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการก่อนการเปิด หน่วยงานต้นสังกัดต้องกำหนดหัวข้อ
2.
 - 1) สถานศึกษาเสนอโครงการต่อหน่วยงานต้นสังกัดตามลำดับ
 - 2) หน่วยงานต้นสังกัดแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาโครงการ
 - 3) คณะกรรมการตรวจสอบความพร้อมที่สถานศึกษา
 - 4) และแจ้งผลการประเมินต่อหน่วยงานต้นสังกัด
 - 5) หน่วยงานต้นสังกัดให้ความเห็นชอบ
 - 6) หน่วยงานต้นสังกัดเสนอขออนุมัติต่อกระทรวงศึกษาธิการโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
3. สถานศึกษาที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินโครงการแล้วให้ดำเนินการภายใน 2 ปี ถ้าไม่ดำเนินการภายในเวลาที่กำหนดให้ถือว่าโครงการนั้นสิ้นสุด
4. สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษแล้วมีความประสงค์จะหยุดดำเนินการจะต้องแจ้งต่อหน่วยงานต้นสังกัดและผู้ปกครองนักเรียนล่วงหน้าอย่างน้อย 2 ปี ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการจบตัวประโยคของนักเรียนชั้นสุดท้ายที่รับเข้าเรียนด้วย
5. สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนสองกลุ่ม กลุ่มที่จัดเป็นภาษาไทยและกลุ่มที่จัดเป็นภาษาอังกฤษต้องกำหนดให้มีกิจกรรมพัฒนาครูสอนภาษาอังกฤษ

สำหรับกลุ่มที่จัดเป็นภาษาไทยไว้ในโครงการอย่างต่อเนื่องจนสามารถสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารได้เหมือนเจ้าของภาษา

6. สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษต้องจัดให้มี

มุ่งเน้นคุณภาพของผู้เรียนทั้งคุณลักษณะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วจัดทำเป็นประจำปีเสนอหน่วยงานต้นสังกัดและผู้เกี่ยวข้อง

ต่อเนื่อง

7. เวลาและวิชาที่เปิดสอน

1) ระดับก่อนประถมศึกษาจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษไม่เกินร้อยละ 50

2) ระดับประถมศึกษาจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะคณิตศาสตร์วิทยาศาสตร์และพลศึกษา โดยคำนึงถึงความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาของวิชาศาสตร์ควบคู่กับภาษาอังกฤษ

3) ระดับมัธยมศึกษาจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษได้ทุกวิชา ยกเว้น วิชาภาษาไทยและวิชาสังคมศึกษาในส่วนของความเป็นไทยกฎหมายไทย

8. ครูผู้สอน

1) ระดับก่อนประถมศึกษาและประถมศึกษาครูผู้สอนที่เป็นชาวต่างชาติต้องสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามสำเนียงเจ้าของภาษาและใช้ภาษาไทยในการสื่อสารง่าย ได้หรือจัดให้มีครูไทยที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเข้าไปมีส่วนร่วม

2) จัดให้ครูผู้สอนทำตามสัญญาปฏิบัติงานให้ครบ 1 ปีการศึกษาเป็นอย่างน้อยและมีบทลงโทษที่เข้มงวดหากละเมิดสัญญา

3) ครูผู้สอนทุกคนต้องจบปริญญาตรีเป็นอย่างน้อยและต้องมี
เกี่ยวข้อง

4) ครูผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาต้องมีความสามารถในการใช้

ทั้งการฟัง

การอ่าน

ในการสื่อสารเหมือนเจ้าของภาษาและ ดัคะแนน

TOEFL ไม่น้อยกว่า 550

IELTS ไม่น้อยกว่า 5.5

หรือได้รับหลักฐานการทดสอบความรู้

ภาษาอังกฤษเทียบเท่าเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นจากสถาบันที่กระทรวงศึกษาธิการรับรอง

5) ครูผู้สอนทุกคนต้องมีความรู้ความเข้าใจเด็กและวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยมีหลักฐานด้านการสอนไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต หรือหลักฐานที่แสดงว่าได้ผ่านการอบรมด้านวิชาการศึกษา จากหน่วยงานหรือสถาบันที่กระทรวงศึกษาธิการรับรอง ไม่น้อยกว่า 15 หน่วยกิต หากยังไม่ได้รับการศึกษาค้นคว้าให้เข้ารับการศึกษากายในระยะเวลา 1 ปี

หรือมีประสบการณ์การสอนไม่น้อยกว่า 3 ปีโดยได้รับรองจากหน่วยงานเดิม

6) ครูผู้สอนชาวต่างประเทศต้องได้รับการอบรมหลักสูตรด้านหลักสูตรอย่างน้อย 15

7) ำต้องจัดให้ครูผู้สอนทุกคนทั้งที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้ศึกษาวิธีการจัดการเรียนการสอนซึ่งกันและกันเพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด

8) ครูผู้สอนทุกคนต้องมีโอกาสได้รับการพัฒนาโดยได้รับการฝึกอบรมศึกษาดูงานในประเทศหรือต่างประเทศ อย่างน้อย 3 ปีต่อครั้ง

9.

1) รับนักเรียนทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
2) สถานศึกษาสามารถกำหนดเงื่อนไขความสามารถของผู้เรียนได้ตามความเห็นชอบของหน่วยงานต้นสังกัด

3) ให้สถานศึกษาคัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถผ่านเกณฑ์ได้เข้าเรียนโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายเพิ่มอย่างน้อย 3%

4) การจัดจำนวนนักเรียนแต่ละห้องเรียนควรเป็น

4.1) ระดับก่อนประถมศึกษา ไม่เกินห้องละ 25

4.2) ระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น-ปลายไม่เกิน

ห้องละ 30

4.3) () ไม่เกินห้องละ 20

4.4) () ไม่เกินห้องละ 30

10. การเก็บค่าเล่าเรียน

1) การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียน ค่าธรรมเนียมอื่นในสถานศึกษาเอกชนและค่าใช้จ่ายในส่วนเพิ่มจากการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยในให้หน่วยงานต้นสังกัดสถานศึกษาเป็นผู้กำหนดในอัตราที่เหมาะสม

2) สถานศึกษาและกรรมการสถานศึกษาต้องจัดสรรงบประมาณจำนวนหนึ่งให้เพียงพอต่อการสนับสนุนให้นักเรียนที่ไม่ได้อยู่ในโครงการและมีความสามารถผ่านเกณฑ์ให้เข้าเรียนในโครงการอย่างน้อย 3% ของจำนวนนักเรียนแต่ละปีและเพื่อส่งเสริมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนปกติ

11.

1) สถานศึกษาที่จัดการเรียนการสอนเป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษต้องบริหารจัดการบุคลากร อุปกรณ์ ห้องปฏิบัติการและสถานที่ต่าง ให้ครูและนักเรียนทุกคนได้ใช้ประโยชน์ร่วมกันอย่างเท่าเทียม โดยเฉพาะสถานศึกษาของรัฐซึ่งใช้งบประมาณของรัฐต้องดูแลให้เกิดความเป็นธรรมอย่างแท้จริง

2) เรียนการสอนสองกลุ่มต้องจัดให้นักเรียนทำ
กิจกรรมร่วมกัน เช่น กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน /
ส่งเสริมความเป็นไทย ส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. สถานศึกษาต้องจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ สอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ . . 2542
2. การจัดการเรียนการสอนควรจัดในบริบทของความเป็นไทยผสมผสานความเป็นสากล โดยมุ่งเน้นความรักท้องถิ่น ประเทศชาติและความเป็นไทย
3. สถานการศึกษาต้องจัดการเรียนการสอนทุกวิชาโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่ดีงาม สร้างความมั่นใจและส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาในการสื่อสาร
4. การจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษก่อนประถมศึกษาคำนี้ถึงความสามารถพื้นฐานในการใช้ภาษาไทยของผู้เรียน ความพร้อม ที่จะเรียนรู้ ควรจัดกิจกรรมง่าย ที่ทำให้นักเรียนมีความสุขสนุกสนานสร้างความกระตือรือร้น เช่น การร้องเพลง การฟันทานประกอบภาพ การเล่นเกมทบทวนสนมมุติ เล่นเกมการศึกษา เป็นต้น

1. สถานศึกษาต้องจัดให้มีหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการระดับที่เปิดสอนทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษให้ครูทุกคนได้ศึกษา

2. สถานศึกษาจัดหาหนังสือเรียนที่เป็นภาษาไทยครบถ้วนตามหลักสูตรที่
อย่างน้อย 10 ชุดไว้ในห้องสมุด

3.

เรียนนั้นต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการก่อน

4. ษาต้องจัดเอกสารประกอบการเรียนการสอน หนังสือแบบฝึกหัด
หรือหนังสืออ่านเพิ่มเติมที่เป็นภาษาอังกฤษครบทุกวิชาในจำนวนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับ
โดยระบุรายการจำนวนหนังสือทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ

5. สถานศึกษาต้องจัดให้มีวัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง
ที่ทันสมัยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ การเรียนอย่างครบถ้วน เพียงพอและจัดบริการใช้สื่อ
ดังกล่าวให้ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

. ห้องปฏิบัติการ/

สถานศึกษาต้องจัดให้มีห้องเรียน ห้องประกอบ ห้องปฏิบัติการและโรง
ฝึกงานสำหรับนักเรียนตามเกณฑ์มาตรฐานของหน่วยงานต้นสังกัดเป็นอย่างน้อย

1.

มีผลการเรียนให้เป็นที่พอใจตามระเบียบ

ว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตร/ ข้อกำหนดในหลักสูตรโดยจัดทำ
หลักฐานแสดงผลการเรียนเป็นภาษาอังกฤษ สำหรับผลสัมฤทธิ์ด้านการใช้ภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องใช้การทดสอบ TOEFL IELTS ตามเกณฑ์ที่สถานศึกษา

2. สถานศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการประเมินผลด้านคุณธรรม

และด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียน

1. กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานต้นสังกัดสถานศึกษาต้องจัดให้มีการ

ติดตามและประเมินผลโครงการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านความ
พร้อมในด้านการเตรียมการของสถานศึกษา

และคุณภาพของผู้เรียน

2. กระทรวงศึกษาธิการต้องส่งเสริมสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้นทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน การลดค่าใช้จ่าย คุณภาพของครูผู้สอนและวิธีการบริหารจัดการที่มี

3. กระทรวงศึกษาธิการต้องส่งเสริมสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยเพื่อแก้ปัญหา การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (,2544)

1.3 วัตถุประสงค์ เป้าหมาย วิชาเปิดสอนเป็นภาษาอังกฤษ โครงการโรงเรียน (English Program)

1.3.1

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในระดับ
- 2) เพื่อสนับสนุนให้ครู อาจารย์และบุคลากรของโรงเรียนได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา
- 3) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนให้เต็มตาม
- 4) เพื่อสนองความต้องการของชุมชน

เป้าหมาย

ด้านคุณภาพ

- 1) ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันเพื่อการสื่อสารและสามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- 2) ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองให้รู้จักวิคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา จิตสำนึกต่อตนเอง ชุมชน สังคมและโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อได้มากขึ้น

- 3) โรงเรียนสามารถเป็นแหล่งศึกษาวิธีการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้กับโรงเรียนอื่นได้

ด้านปริมาณ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 40 /1 ห้องเรียน

วิชาที่เปิดสอนเป็นภาษาอังกฤษ

- 1) คณิตศาสตร์
- 2) วิทยาศาสตร์
- 3)
- 4)
- 5) คอมพิวเตอร์
- 6)
- 7)
- 8) กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

1.3.2

วัตถุประสงค์

- 1) เพื่อให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม
- 2) เพื่อส่งเสริมนักเรียนให้มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
- 3) เพื่อสร้างเจตคติที่ดีของนักเรียนต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 4) เพื่อให้ให้นักเรียนมี ที่เชื่อมั่นในตนเองในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ
- 5) เพื่อส่งเสริมพัฒนาคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนเต็มศักยภาพสู่ความเป็นสากล

เป้าหมาย

ด้านคุณภาพ

- 1) นักเรียนมีความเป็นสากล
- 2) นักเรียนมีความเป็นเลิศทางวิชาการและภาษาอังกฤษ
- 3) นักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 4) นักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้าน

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 35-40 คนต่อ 1 ห้องเรียน

วิชาที่เปิดสอนเป็นภาษาอังกฤษ

- 1) คณิตศาสตร์
- 2)
- 3)
- 4) วิทยาศาสตร์
- 5) คอมพิวเตอร์

1.4 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผู้เรียนซึ่งจะทราบได้จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั่นเอง มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

(2545, หน้า 11) กล่าวว่า

ความสามารถของบุคคลที่ได้รับจากการเรียนรู้ ฝึกอบรม ทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา ส่งผลให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและความสามารถทางด้านวิชาการ

ทางสมองด้านต่าง ๆ ซึ่งสามารถประเมินได้จากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมที่ได้จากสถาบันการศึกษา

(2537, หน้า 68) ให้ความหมาย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง

ผลที่เกิดขึ้นจากการค้นคว้า รื้อประสบการณ์ต่าง ๆ ความรู้สึก

ค่านิยม จริยธรรมต่าง ๆ ที่เป็นผลมาจากการฝึกสอน

ภพ เลาหไพบุลย์ (2542, หน้า 329) ให้ความหมาย

ได้จากที่ไม่เคยกระทำ หรือ

กระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีการวัดได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า

การค้นคว้า ประสบการณ์ต่าง ๆ หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่
ออกถึงความสามารถทางด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัยและด้านทักษะพิสัย

งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

(

7, 2541)

ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนขอ

7

ผลการวิจัย พบว่า

1. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่
3 ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกั

ค่าธรรมเนียมการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามวิชาเอก ปัจจัย
ด้านผู้ปกครอง ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครองและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่

2. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์

คณิตศาสตร์ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้าน
ครูผู้สอน ได้แก่ ปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทักษะ

3. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชา

ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่

อุดหนุนจากรัฐบาล ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ ปัจจัยด้านนักเรียน
ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มทักษะ และปัจจัยด้าน
ผู้ปกครอง ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

4. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาสังคม

ศึกษา ปัจจัยด้าน ครูผู้สอน ได้แก่ ประสบการณ์สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและปัจจัยด้าน

นักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

5. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ คือ ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ การสอนตรงตามรายวิชาเอก และปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ระดับผลการเรียนเดิมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

6. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในรายวิชาอังกฤษ คือ ปัจจัยด้าน ครูผู้สอน ได้แก่ ประสบการณ์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามรายวิชาเอก และปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ ประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์พิเศษภาษาอังกฤษ

7. ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 6
 ปัจจัยด้านการบริหารโรงเรียน ได้แก่ การประกันคุณภาพของโรงเรียน
 อุดหนุนจากรัฐบาล ค่าธรรมเนียมการเรียน ปัจจัยด้านครูผู้สอน ได้แก่ ประสบการณ์การสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น การสอนตรงตามวิชาเอก และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ สถาน

ทัศนีย์ ประสงค์สุข (, 2544) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ที่
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การส่งเสริมของผู้ปกครอง (, 2542) ได้

ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพขอ
 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า

พยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ได้แก่
 บิดาอาชีพค้าขาย บิดาอาชีพรับจ้างทั่วไป

มารดาอาชีพค้าขาย มารดาอาชีพรับจ้างทั่วไป

เจตคติที่มีต่อกลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
 ส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สุพัชรินทร์ (ระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร , 2545) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

และเจตคติต่อคอมพิวเตอร์

ซึ่งสอดคล้องกับพรรณภา แก้วคง (, 2548) ได้ทำการศึกษาแบบ ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ความรู้พื้นฐาน เจตคติต่อวิชา คณิตศาสตร์ ความสามารถด้านภาษา ความสามารถด้านจำนวน อาชีพผู้ปกครอง ความสามารถด้านมิติ สัมพันธ์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ รายได้ของผู้ปกครอง ผู้ปกครอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์และความสามารถด้านเหตุผลมี นัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

(, 2549) ได้ทำ ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 4 ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อสัมฤทธิ์ทาง คณิตศาสตร์ 9 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์

ความถนัดทางการเรียนและความรู้พื้นฐานเดิม

(จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540) ได้ทำการศึกษา การเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ตัวแปรที่ ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น 11 ที่ได้จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณและการวิเคราะห์พหุ

ผลการวิจัยพบว่า

คาดหวังในการศึกษาต่อ ปริมาณการให้กลับบ้าน

ศึกษาของผู้บริหารโรงเรียน ประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารโรงเรียน ประสบการณ์ การเป็นผู้บริหารโรงเรียน ความเป็นผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

จากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 1 (2550) ได้ทำ การศึกษาแนวทางการนำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาปีการศึกษา 2550 ไปใช้สู่การพัฒนา เขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว 1 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัย/

องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์แต่ละสาระการเรียนรู้ของเขตพื้นที่การศึกษาดังนี้ องค์ประกอบ
 ด้านครู ได้แก่ ประสบการณ์ในการสอน เจตคติต่อนักเรียน การใช้เวลาของครู /
 สอนไม่ตรงกับสาขาที่เรียน /
 ภาวะผู้นำทางวิชาการ องค์ประกอบด้านนักเรียน ได้แก่
 ความรู้พื้นฐานของนักเรียนในแต่ละวิชา / ความพร้อมของครอบครัว เช่น
 ปัญหาด้านสุขภาพ นักเรียนอยู่กับผู้ปกครอง เช่น
 ซึ่งไม่รู้หนังสือหรือไม่ได้เอาใจใส่ในการเรียน นักเรียนให้ความสำคัญกับ
 เพื่อนมากกว่าเรื่องอื่น องค์ประกอบด้านผู้บริหาร ได้แก่ ผู้บริหารไม่เห็นความสำคัญของงาน
 ผู้บริหารไม่มีนิเทศ ขาดการสร้างขวัญและกำลังใจในกา
 องค์ประกอบด้านสภาพของโรงเรียน ได้แก่ จำนวนนักเรียนต่อครู จำนวนครูต่อ
 ห้องเรียน / อุปกรณ์/ห้องพิเศษ/แหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียน
 บ้านถึงโรงเรียน องค์ประกอบด้านผู้ปกครอง ได้แก่ อาชีพ เจตคติต่อการศึกษา/
 ความอบอุ่นในครอบครัว องค์ประกอบด้านชุมชน ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่าง

1.5 และงานวิจัยของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.5.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

มีผู้ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

แมคเคลล์แลนด์ (อ้อมจิต แป้นศรี, 2542, หน้า 47 อ้างอิงจาก
 McClelland, 1961. pp.260-265) ให้ความหมายว่า เป็นความปรารถนา

สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานดีเยี่ยมหรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายาม
 เอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบ
 ความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (, 2548, หน้า 51 อ้างอิงจาก Murrey, 1983)

กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนาของบุคคลที่จะเอาชนะอุปสรรคโดยใช้
 ความสามารถและความมุ่งมั่น พยายามทำสิ่งที่ยากให้บังเกิดผลดีที่สุด และรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะ
 ทำได้

(เมธยา คุณไทยสงฆ์, 2546, หน้า 16 อ้างอิงจากสมัคร ไวยขุน ,2540. หน้า 47) ให้ความหมายว่า เป็นความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในงานที่ยุ่งยาก ซับซ้อน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหา มีความทะเยอทะยานสูงเพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้อย่างสูง มีความสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จ หรือประสบความล้มเหลว

สุริยัน แสงแก้ว (เมธยา คุณไทยสงฆ์, 2546, หน้า 16 อ้างอิงจากสุริยัน แสงแก้ว ,2535. หน้า 6) ให้ความหมายว่าเป็นความปรารถนาของบุคคลที่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค

(2543, หน้า 29) ให้ความหมายว่า เป็นความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี แม้จะยุ่งยากลำบากก็ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่นำไปสู่ความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ต้องการอิสระในการทำงาน ต้องการชัยชนะในการแข่งขันมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศเพื่อบรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้

เมธยา คุณไทยสงฆ์ (2546, หน้า 16) ให้ความหมายว่า ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จไปด้วยดี ได้ยอดเยี่ยม โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนสำเร็จไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

(2542, หน้า 8) ให้ความหมายว่า ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มีความทะเยอทะยานสูง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่วิธีการต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาอันจะนำตนไปสู่ความสำเร็จ

(2546, หน้า 104) ให้ความหมายว่า ความปรารถนาของบุคคลที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามทำได้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ หรือแข่งขันเพื่อให้ได้มาตรฐานอันดีเยี่ยม

กล่าวโดยสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี มีความมุ่งมั่นตั้งใจ มีความทะเยอทะยานสูง มีความกระตือรือร้นที่จะเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ โดยทุ่มเทความพยายามทั้งหมดที่มีอยู่จนสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

ลักษณะของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีลักษณะสำคัญ(, 2546, หน้า 104)

1. มุ่งหาความสำเร็จ (Hope of Success) และกลัวความล้มเหลว (Fear of Failure)
- 2.
3. ตั้งเป้าหมายสูง
- 4.
- 5.
6. รู้ความสามารถที่แท้จริงของตนเอง
7. เป็นผู้ที่ทำงานอย่างมีการวางแผน

(2523, หน้า 29) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่

ไว้ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่าง
จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ตั้งระดับความคาดหวังสูง

เฮอร์แมน (Herman, 1970.p.354) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สูงไว้ 10

- 1.
2. มีความคาดหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จถึงแม้ว่าผลจากการ
กระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป
4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้ดีว่าเวลาเป็นสิ่งไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก

9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนให้ดี

10. พยายามปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ของตนให้ดีเสมอ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับ

งานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ

จำไพทิพย์ ธีรนิติ (2515, หน้า 26-27) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปี

2514

240 ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่าง

.01

(2524, หน้า 180-182) ได้ศึกษารูปแบบของผลการเรียนใน

โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 1,415 คน ผลการวิจัยพบว่า

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การเรียนรู้อาจประสบ

ผลสำเร็จได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับปริมาณแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคลเป็นปัจจัย

งานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปร แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผล

ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังเช่น วิมลรัตน์ คล้ายเนียม (2533, หน้า 79) พบว่า แรงจูงใจใฝ่

สัมฤทธิ์มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผ่านทางความรู้พื้นฐาน ประเสริฐ เทพศร

(2536, หน้า 61) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดย

ผ่านความถนัดด้านจำนวนและสุวิมล (2536, หน้า 80) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เป็นตัวแปรทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยผ่านทางความตั้งใจ

จากความสำคัญของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว

มาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

1.5.2. ความรู้พื้นฐาน

ความรู้พื้นฐาน

ผู้ให้ความหมายความรู้พื้นฐาน ไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

(,2524, หน้า 29 อ้างอิงจาก Bloom,1976:39-41)

หมายถึง ความรู้ ทักษะ และความรู้ความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนรู้นั้น ๆ การมีความรู้พื้นฐานอยู่มากจะเป็นฐานสำคัญช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้น เร็วขึ้นและมั่นคงขึ้น

(2424, หน้า 29) ความรู้ ทักษะและ

ความสามารถที่จำเป็นต่อการเรียนรู้อื่น ๆ โดยความรู้พื้นฐานจะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้เรียนได้มากขึ้น เร็วขึ้น และมั่นคงขึ้น

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532, หน้า 24) หมายถึง ความรู้ ทักษะและความสามารถต่อเรื่องนี้ ๆ การมีความรู้พื้นฐานอยู่มากเป็นฐานสำคัญช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความรู้พื้นฐาน หมายถึง ความรู้และทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้อื่น ๆ และมีความรู้พื้นฐานอยู่มากจะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้เรียนรู้ได้มากขึ้นและ

ความรู้ที่

งานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานกับผลสัมฤทธิ์ทางการ

วอร์คิงตันและเกรด (ทวีกาญจน์, 2526, หน้า 15:อ้างอิงจาก Worthington & Grant.1971:7-10) ได้ทำการศึกษาของคัมภีระกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาปีที่ 1 (Utah University) 1,270

990 คน โดยศึกษาจากตัวพยากรณ์ 11 ตัว ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว จำนวนสมาชิกใน 4 วิชา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์และธรรมชาติวิทยา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ใช่วิชาการ ที่ตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษาตามสภาพทางภูมิศาสตร์ คะแนนจากแบบสอบ เอ ซี ที ที่ การตั้งเป้าหมายทางการเรียน

การศึกษาพบว่า ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีที่สุด ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยม ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เคสมิเพอร์(ประนอม ทวีกาญจน์.2526,หน้า 15;อ้างอิง Ghasemiper.1978 :2775A)ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปีที่ 1 แห่ง (The University of Tehran) โดยสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มที่เข้าเรียนในปี ค. . 1974-1976 กลุ่มละ 160 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรีย () เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุดในการพยากรณ์

อรพินทร์ ชูชม (2522, หน้า 101) ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างพื้น ความสำเร็จ สภาวะแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะการเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า พื้นความรู้ เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด หนึ่งในการพยากรณ์ความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประนอม ทวีกาญจน์.(2526:บทคัดย่อ) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการ เรียนเดิม สภาวะแวดล้อมทางบ้าน บรรยากาศในชั้นเรียน คุณภาพการสอนของครูกับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 400 พบว่า ผลการเรียนเดิมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากความสำคัญของตัวแปรความรู้พื้นฐานและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่า ความรู้พื้นฐานน่าจะเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการ

1.5.3. การปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียน

การปรับตัวเป็นกระบวนการทางสังคมและจิตวิทยาที่บุคคลพยายามปรับ สภาวะของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเองเพื่อให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมรอบ ข้างของตนเองได้อย่างเป็นสุข และบุคคลที่สามารถปรับตัวทางสังคมได้ดี ต้องเป็นบุคคลที่ สามารถใช้ทักษะที่ช่วยในการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้ดี มีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลอื่น และ ต่อการเข้าร่วมกิจกรรมของสังคม ตลอดจนมีความพอใจในบทบาททางสังคมของตนเอง ได้มีผู้ให้ คำนิยาม แนวคิด ตลอดจนได้ศึกษาไว้หลากหลาย ดังนี้

กรรณิการ์ ภูประเสริฐ (2538, หน้า 10) กล่าวว่า การที่มนุษย์ต้องต่อสู้เพื่อ ความสมดุลแห่งชีวิตอันเป็นไปตามแรงผลักดันสองประการ คือ สิ่งเร้าภายนอกอันเกิดจาก สิ่งแวดล้อมและสังคม และแรงกระตุ้นภายในผลักดันสองประการ คือ สิ่งเร้าภายนอกอันเกิดจาก

สิ่งแวดล้อมและสังคม และแรงกระตุ้นภายในอันเกิดจากสภาพที่สรีระภายในร่างกายประสบการณ์ ในอดีตของแต่ละบุคคล หากปรับตัวได้ดีจะสามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้ราบรื่น แต่หากว่าไม่สามารถปรับตัวได้จะเกิดความเครียดหรือวิตกกังวล อันมีผลต่อให้ประสิทธิภาพทางการเรียนลดลง

แก้วกังวาน (2539, หน้า 47-56) อ้างถึง

Erikson กล่าวว่า เด็กระดับมัธยมต้นและมัธยมปลาย(12-15 ปี และ 15-18 ปี) เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่กำลังค้นหาอัตลักษณ์แห่งตน (Identity) เช่น ควรจะเชื่อฟังพ่อแม่ดี หรือเชื่อตัวเองดี เช่น ความชอบ ความสนใจ เพื่อนต่างเพศ ความปรารถนาในชีวิต ปรัชญาในชีวิต อาชีพที่ตนประสงค์ ความถนัดเฉพาะตน การแสวงหาอัตลักษณ์แห่งตนเป็นไปด้วยความยากลำบาก เด็กจึงเกิดความสับสนในบทบาทของตนเอง (Identity Confusions) ลืมตัว ไม่เป็นตัวของตัวเอง เหนงหางอย ชี้ก้างวล ตัดสินใจไม่ได้ กลายเป็นอันธพาล ติดยาเสพติด ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง

การปรับตัวเข้ากับเพื่อนหรือกลุ่มเพื่อน เพื่อนร่วมวัยมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก เด็กจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน

ความสนใจและมีค่านิยมร่วมกัน การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงมักจริงจังและมีเพื่อนสนิทที่จะปรับทุกข์สุขกันได้ เพราะคิดว่าพ่อแม่ไม่เข้าใจตนเอง หรือพูดกันไม่รู้เรื่อง ส่วนวัยรุ่นชายอาจจะ เป็นเพื่อนที่ร่วมสนุก อยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเพื่อน แต่มักจะไม่สนิทเหมือนวัยรุ่นหญิง กลุ่มเพื่อนของนักเรียนวัยรุ่นในสังคมโรงเรียนอาจแบ่งออกได้เป็น 2

1. กลุ่มเพื่อนแบบมีโครงสร้างแน่นอน มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน เพื่อการทำกิจกรรมบางอย่างที่ต้องร่วมกันรับผิดชอบ เช่น กลุ่มเพื่อนร่วมห้องเรียน กลุ่มเพื่อนร่วมกิจกรรม ชมชนหรือชมรม กลุ่มเพื่อนคณะกรรมการนักเรียน

2. กลุ่มเพื่อนแบบมีโครงสร้างไม่แน่นอน เกิดขึ้นจากการรวมตัวกันเอง จากความรู้สึกพึงพอใจกัน ซึ่งเป็นไปโดยความสมัครใจของสมาชิกกลุ่ม สิ่งสำคัญที่ผูกพันสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกของกลุ่ม ความรู้สึกทางจิตใจระหว่างสมาชิก ตามค่านิยมและปทัศสถานของกลุ่ม

Brittain (1963, อ้างใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532, หน้า 236) ให้ความเห็นไว้ว่า วัยรุ่นบางคนที่คบเพื่อน ที่คงแก่เรียน คือ พวกที่มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเรียน ก็จะถูกชักนำให้สนใจ ทบทวนวิชาความรู้ แสวงหาความรู้เพิ่มเติม มีความขยันอดทนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน ถ้าคบเพื่อนที่เป็นพวกแก่กิจกรรม

ก็จะถูกชักนำให้หลบเลี่ยงการศึกษา ในที่สุดก็เบื่อเรียนหนักเข้าก็จะสอบตก แล้วอาจจำเป็นต้องเลิกเรียน ด้วยเหตุนี้

สุชา จันทน์เอม (2533, หน้า 118-119) กล่าวว่า วัยรุ่นโดยทั่วไปชอบคบหาสมาคมกับเพื่อน แต่มีเหมือนกันที่บางคนหาเพื่อนไม่ได้ หรือเพื่อนไม่คบ ซึ่งนับว่าเป็นเด็กที่มีปัญหา เพราะเด็กอาจจะซึ่ซลาด ไม่กล้าจะแสดงออกกับเพื่อนฝูง และจะเป็นเด็กที่ไม่รู้จักคำว่า "ให้" " " " ซึ่งอาจจะเป็นผลของสิ่งแวดล้อมที่บ้านที่พ่อแม่ ผู้ปกครองเข้ากับสังคมไม่ได้ จึงกลายเป็นแบบอย่างของเด็กโดยไม่รู้ตัว วัยรุ่นโดยทั่วไปมักจะมี ความรักติดต่อกลุ่ม ปัญหาจึงปรากฏเสมอว่าถ้าหากไปรวมกับกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็อาจจะนำไปในทางที่เสีย แม้เด็กบางคนจะไม่อยากทำอะไรที่ไม่ดี แต่เมื่อเพื่อนพูดสปรมาทหรือกลัวเพื่อนโกรธ กลัวเพื่อนฝูงไม่ยอมรับเข้ากลุ่ม จนต้องยอมปรับตัวตนเข้าเป็นเพื่อนก็อาจจะทำอะไรไม่ดีไปด้วย

Sullivan (อ้างใน สุราง โควตระกูล, 2541, หน้า 90) ให้ความเห็นว่า เด็กในวัยนี้มีความต้องการที่จะมีความใกล้ชิดผูกพัน (Intimacy) และมีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนมเพื่อที่จะ Stress ความรู้สึกและความคิดต่าง ๆ อย่างเปิดเผย ปกติแล้วจะเริ่มสนมกับเพื่อนเพศเดียวกันก่อนและหลังจากนั้นจะมีความใกล้ชิดผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ

Blyth and Theil (1982, อ้างใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532, หน้า 236) ค้นพบจากการสำรวจ นักเรียนวัยรุ่นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ถึงปีที่ 4 2 3 ได้ระบุว่า กลุ่มเพื่อนเพศเดียวกันและเรียนชั้นเรียนเดียวกันกับเขามีความสำคัญต่อเขามากกว่าใคร ๆ

Roger (1985) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนวัยรุ่น 187

9-15 ปี ต่อมานักเรียนมีสัมพันธภาพไม่ดีกับกลุ่มเพื่อนเมื่อครั้งเป็นวัยรุ่นจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ปรับตัวไม่ดี เช่น มีปัญหาทางอารมณ์ และเป็นคนที่เห็นแก่ตัว

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเพื่อนของนักเรียนในห้องเรียน

จากความสำคัญของตัวแปรการปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่า การปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียนน่าจะเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์

1.5.4.

ครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญสุดในการจัดการเรียนการสอน
ของครูจะมีอิทธิพลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้น ครูที่มีคุณภาพในการสอนจะมีส่วน
ช่วยทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีสามารถประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของ
ไว้ (, 2543 หน้า 17)

มีผู้ให้ความหมายคุณภาพการสอนของครู ไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้
(, 2543 หน้า 17; อ้างจาก Carrol, 1963 หน้า 111) กล่าวว่า
คุณภาพการสอนเป็นการจัดลำดับของส่วนประกอบของเนื้อหา การอธิบายและเสนอทบทวนให้

กู (สุภาณี ปิยะภินันท์, 2539 หน้า 10; อ้างจาก Good, 1983 หน้า 127-144)
ได้ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับคุณภาพการสอนว่า ครูที่มีคุณภาพการสอนที่ดี ประกอบด้วยการสอนอย่าง
ตั้งใจจริง มีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอด สามารถอธิบายความหมายให้ชัดเจน จัด
กิจกรรมการสอนได้อย่างเหมาะสม ซึ่ง กู๊ด เชื่อว่าการสอนที่มีคุณภาพจะมีผลต่อการเรียนของ
และช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น

(ธีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532 หน้า 33; อ้างจาก Bloom, 1976 หน้า 115-127)
มีความเห็นว่าคุณภาพของการสอนเป็นเรื่องของการให้ตัวชี้แนะ (cue) แก่ผู้เรียนซึ่งเป็นการให้
ผู้เรียนทราบว่าสิ่งที่เรียนคืออะไร ผู้เรียนควรทำอะไรบ้าง การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมการ
(participation) (reinforcement) ทั้งทางบวกและทางลบและการให้ข้อมูล
ย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง (feedback/correctives)

ชัยลิขิต สร้อยทอง (2531 หน้า 19) กล่าวถึงคุณภาพการสอนของครูอยู่ที่ครูมี
() การให้ข้อมูลข่าวสาร การสร้างสถานการณ์เพื่อ
เพื่อส่งเสริมและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
(2518 หน้า 26) กล่าวว่า คุณภาพการสอนของครู คือ ครูควร
หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่แสดงออกในทางบังคับออกคำสั่ง วางอำนาจแต่ควรหันมาใช้วิธีการซักถาม
รับฟังความคิดเห็น รู้จักชมเชย จะช่วยให้นักเรียนตั้งใจเรียน การที่นักเรียนตั้งใจเรียนอาจ
ก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

(2519 หน้า 45) กล่าวว่า คุณภาพการสอนของครู คือ การที่ครูยอมรับฟังความคิดเห็นของนักเรียน ยอมรับการกระทำของนักเรียน มีการยกย่องชมเชย สามารถช่วยให้นักเรียนมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทาง

จากความหมายของคุณภาพการสอนดังกล่าว สรุปได้ว่า คุณภาพการสอน หมายถึง ลักษณะการสอนที่ดีของครู ประกอบด้วยการสอนที่ครูผู้สอนไว้วางแผนการสอนล่วงหน้า การเตรียมการสอนที่ดี จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเหมาะสมสอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

ว้ การให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียนใช้จิตวิทยาในการเรียนการสอนและแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประสบความสำเร็จในการเรียน

งานวิจัยที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการ

กูด (, 2543 หน้า 21 อ้างจาก Good, 1983 หน้า 127-144) ได้เสนอภาพของครูที่มีผลต่อการเรียนการสอนว่า การสอนอย่างตั้งใจจริง (active teaching) โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนเริ่มบทเรียนจะทำให้ให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เพราะครูที่สอนอย่างตั้งใจจริงจะมีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอนและสามารถอธิบายความหมายได้อย่างชัดเจน จัดกิจกรรมการสอนได้อย่างเหมาะสมและได้เตรียมการเรื่ดังกล่าวมาก่อนที่จะกำหนดงานให้นักเรียนทำ เอาใจใส่และสนใจต่อการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นประการสำคัญ หากนักเรียนไม่เข้าใจก็พร้อมที่จะสอนใหม่เพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้น กูด ได้ทดลองการสอนแบบตั้งใจจริงในวิชาคณิตศาสตร์ระดับประถมศึกษาโดยการแนะนำวิธีสอนข้างต้นให้กลุ่มทดลอง ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนกลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุม และนักเรียนมีทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ที่ดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ยังใช้วิธีการดังกล่าวในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีผลที่ดีในการสอนเช่นเดียวกันนี้แสดงว่า พฤติกรรมการสอนของครูมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนสูงมากและสามารถฝึกอบรมให้ครูมีพฤติกรรมการสอนที่มีคุณภาพสูงได้

(ธีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532 หน้า 33;อ้างจาก Bloom, 1976 หน้า 135) ได้ศึกษารายงานการวิจัยของตนแล้วสรุปว่า คุณภาพก

จากความสำคัญของตัวแปรคุณภาพการสอนและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่า คุณภาพการสอนน่าจะมีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อ โดยน่าจะมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางความรู้พื้นฐานและเจตคติต่อการเรียนโครงการโรงเรียนสองภาษา

1.5.5. สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน

ตลอดจนสิ่งก่อสร้าง

ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนขอบข่ายของการบริหารงานอาคารสถานที่นั้น นักการศึกษาได้ให้ขอบข่ายไว้ดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 หน้า 163) กล่าวถึงขอบข่ายการบริหารงานอาคารสถานที่ไว้ดังนี้

1. การวางแผนสร้างอาคารสถานที่ ได้แก่ การวางแผนแม่บทอาคารว่าควรจะมีอาคารประเภทต่าง ๆ ในลักษณะใด จำนวนเท่าใด จะออกแบบอาคารอย่างไรจึงจะเกิดประโยชน์สูงสุด
2. การจัดสร้างอาคารสถานที่ เป็นการจัดและควบคุมการก่อสร้าง การตกแต่งภายในอาคาร และภายนอกอาคาร ตลอดจนการรื้อถอน ดัดแปลงอาคารสถานที่
3. การใช้อาคารสถานที่ เป็นการกำหนดเวลา จำนวนของการใช้อาคารสถานที่ต่อการเรียน การสอน ซึ่งต้องสัมพันธ์กับฝ่ายจัดตารางสอน จัดชั้นเรียนและการจัดครูเข้า
4. การบำรุงรักษาอาคารสถานที่ เป็นการดูแลซ่อมแซมอาคารที่ชำรุดหรือตกแต่งทาสีเพื่อให้หน้าใช้และซ่อมแซมเพิ่มเติมให้เหมาะกับการใช้งาน
5. การควบคุมดูแลสถานที่ เป็นการดูแลการใช้อาคารให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการใช้ รวมทั้งการให้ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบที่วางไว้ของสถานศึกษา การประหยัดค่าไฟ ค่าน้ำประปา และสาธารณูปโภคอื่น ๆ
6. การประเมินผลการใช้อาคาร การประเมินผลเพื่อที่จะนำมาเป็นแนวทาง

นอกจากนั้นนักการศึกษายังได้ให้หลักการและความสำคัญของการบริหารงานด้านอาคาร สถานที่ พร้อมทั้งสิ่งที่ต้องคำนึงถึงต่าง ๆ ดังนี้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2540 หน้า 225)กล่าวถึงความสำคัญในการจัด
ภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ไว้ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น เช่น ห้องเรียนที่ไม่
ทำให้นักเรียนเกิดความคล่องตัวในการทำกิจกรรม
2. ช่วยสร้างเสริมคุณภาพที่ดีให้แก่ผู้เรียน เช่น มีแสงสว่างเหมาะสม มีที่นั่ง
ไม่ใกล้กระดานดำจนเกินไป มีขนาดโต๊ะ เก้าอี้ที่เหมาะสมกับวัย รูปร่างของนักเรียนฯ
3. ช่วยสร้างเสริมลักษณะที่ดีงามและความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน เช่น
ห้องเรียนที่สะอาด ที่จัดโต๊ะ เก้าอี้ไว้อย่างเป็นระเบียบ ที่มีความเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ต่อกัน นักเรียนจะ
ซึมซับสิ่งเหล่านี้โดยไม่รู้ตัว
4. ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และสร้างความสนใจในบทเรียนมากขึ้น เช่น
การจัดมุมวิชาการต่าง ๆ การจัดบ้านนิเทศ การตกแต่งห้องเรียนด้วยผลงานของนักเรียน
5. ช่วยส่งเสริมการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เช่น การฝึกให้มีมนุษยสัมพันธ์ที่
ดีต่อกัน การฝึกให้มีอัธยาศัยไมตรีในการอยู่ร่วมกัน
6. ช่วยสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนและการมาโรงเรียน เพราะในชั้นเรียนมีครู
ที่เข้าใจนักเรียน ให้ความเมตตาเอื้ออารีต่อนักเรียนและนักเรียนมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2542 หน้า 211) ได้ให้หลักสูตรดูแลอาคารสถานที่
ไว้ 4

1. การบำรุงรักษาให้ตัวอาคารอยู่ในสภาพใช้งานได้ดี ซ่อมแซมส่วนชำรุด
2. การใช้ประโยชน์จากตัวอาคารสถานที่ให้มากที่สุด
3. ตกแต่งบริเวณสถานศึกษาให้สวยงามและน่าอยู่
4. การจัดบริเวณให้นักเรียนได้มีที่เล่นกีฬาและพักผ่อน

นอกจากนี้ ลักษณะของอาคารและโรงเรียนที่ดี หลักเกณฑ์การพิจารณา
10 (พิชัย เสงี่ยมจิตต์, 2542 หน้า 220)

1. (Adequacy) หมายถึง ห้องเรียน อาคารต่าง ๆ อุดบูรณ์

2. (Suitability)

ลักษณะของพื้นที่และการจัดห้องต่าง ๆ

3. (Safety) มีบันไดที่แข็งแรงมีรั้วกันสามารถป้องกันอุบัติเหตุ
ได้

4. ถูกสุขลักษณะในด้านความสะอาด อากาศเสียง สี (Healthfulness)

5. มีความยืดหยุ่น (Flexibility) หมายถึง สามารถดัดแปลงเพื่อใช้ในกิจการ
ต่าง ๆ ได้

6. สามารถเป็นสถานที่ให้ชุมชนได้ใช้ประโยชน์ได้ (Accessibility) เช่น ไม่
ห่างไกลจากชุมชนมีสิ่งอำนวยความสะดวก

7. (Efficiency) หมายถึง การใช้พื้นที่ได้เต็มที่ รวมทั้งสิ่ง
อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ด้วย

8. (Economy) หมายถึง การลงทุนน้อยแต่ใช้ประโยชน์ได้มาก

9. (Expansibility) ขยายตัวได้ง่ายและสิ้นเปลือง
น้อย

10. รูปแบบอาคารสวยงามตามลักษณะทางสถาปัตยกรรม (Appearance)
บำรุงได้ง่ายสะดวกแก่การใช้

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ลักษณะของสภาพแวดล้อมของโรงเรียนที่ดี หมายถึง การ
ดูแลอาคารสถานที่บริเวณโรงเรียนรวมถึงการจัดบริเวณโรงเรียนและสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน
เพื่อให้สามารถใช้ได้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อให้เอื้อต่อการจั

1.5.6.

เป็นสถาบันพื้นฐานของสังคมที่มีอิทธิพลต่อบุคคลมากที่สุด เป็น
สถาบันสร้างคนให้เป็นทรัพยากรอันมีค่าเพื่อเป็นกำลังของชาติในอนาคตได้มีนักวิชาการหลายท่าน
ให้ความหมายของครอบครัวซึ่งจะนำเสนอโดยสังเขปดังนี้

สุชา จันทรเอม (2539, หน้า 19) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นหน่วยที่สำคัญ
ที่สุดของสังคมบ้านและครอบครัวนับว่าเป็นสถาบันสังคมที่มีความสำคัญอันดับแรกในการที่จะ
สร้างลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของเด็ก ถ้าภายในครอบครัวมีความสุข
กลมเกลียวกันเป็นอย่างดี บิดามารดามีความห่วงใยในตัวบุตรโดยเอาใจใส่อุปการะเลี้ยงดูและ

อบรมบ่มนิสัยในทางดีงามให้บุตร และทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่บุตร ย่อมทำให้บุตรเกิดความรักพ่อแม่มีความอบอุ่นและมีความสุข รวมทั้งรับแต่สิ่งที่ดีงามเข้ามาในชีวิต ทำให้เด็กเจริญเติบโตมีพัฒนาการทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ด้านสติปัญญา หรือด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านจิตใจ ด้านสุขภาพและด้านสังคม

จากความหมายดังกล่าว เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้และทางการเรียนของนักเรียน อาจพิจารณาได้จากปัจจัยด้านครอบครัว ประกอบไปด้วย

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองและรายได้ของครอบครัว

บุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน

ครอบครัวเป็นหน่วยสังคมที่เล็กที่สุดและเป็นสังคมแห่งแรกที่เด็กที่เกิดมาจะได้รับความรัก ความอบอุ่น จากสมาชิกในครอบครัว บางครอบครัวมีสมาชิกเพียง 2 อยู่เฉพาะสามีภรรยา บางครอบครัวมีสมาชิกตั้งแต่ 3 คน ขึ้นไป คือ มีบุตรอยู่รวมด้วย เป็นครอบครัว และบางครอบครัวอาจมีสมาชิกอยู่รวมกันหลายครอบครัวในบ้านหลังเดียวกัน ประกอบด้วย บุพการี ปู่ ย่า ตา ยาย และญาติพี่น้อง เป็นครอบครัวขยาย

ปัจจุบันคู่สมรสที่แต่งงานใหม่ นิยมที่จะแยกอยู่ลำพัง เป็นครอบครัวเดี่ยวมีอิสระไม่ต้องเป็นที่พึ่งพิงของญาติผู้ใหญ่ และคิดว่าสามารถปกครองชีวิตครอบครัวของตนเองให้ประสบความสำเร็จได้ เมื่อมีลูกก็คิดว่าจะเลี้ยงด้วยตัวเอง เลี้ยงแบบสมัยใหม่ ในขณะที่คู่สมรสบางคู่อยู่ในครอบครัวเดิมที่อบอุ่น มีปู่ ย่า ตา ยาย ช่วยดูแลหลาน ๆ มีความเข้าใจกันในครอบครัว

สังคมปัจจุบันซับซ้อนมากขึ้น พ่อแม่ไม่ได้เป็นผู้สอนลูกทุกเรื่อง แต่มีสถาบันต่าง ๆ เช่น โรงเรียนมาแยกเด็กออกจากพ่อแม่ ธุรกิจแยกพ่อออกจากครอบครัว และองค์กรแยกคนหนุ่มสาวออกไปทำงาน สังคมเต็มไปด้วยการใช้อำนาจและเน้นวัตถุมากขึ้น ทั้งอำนาจและวัตถุไม่อาจ

เป็นความอบอุ่นได้ จะพบว่าเด็กจำนวนมากที่บิดา มารดาไม่ได้อยู่ด้วยกัน จะเป็นด้วยการหย่าร้าง การตาย หรือการทอดทิ้ง หรือแยกกันอยู่ เพราะภาระหน้าที่การงานก็ตาม อีกทั้งการที่บิดามารดามักจะต้องให้บุตรของตนเรียนในโรงเรียนที่มีชื่อเสียง ทั้ง ๆ ที่โรงเรียนใกล้ ๆ บ้านสะดวกกว่าในการไปมา ทำให้เด็กต้องอาศัยอยู่กับผู้ปกครองที่เป็นญาติ อยู่บ้านเพื่อน ตลอดจนเช่าบ้านหรือหอพักอยู่ตามลำพัง จะทำให้เด็กขาดการเอาใจใส่ดูแล ไม่ได้ได้รับความรัก ความอบอุ่น ความเห็นอกเห็นใจเท่าที่อยู่กับบิดามารดา ทำให้เด็กมีความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัยถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวขาดผู้ที่จะเป็นแบบอย่างที่ดีคอยให้คำปรึกษาในเรื่องส่วนตัว เรื่องการเรียนที่ถูกต้อง ให้

กำลังใจในความตั้งใจขยันหมั่นเพียรของเด็ก ดูแลให้ปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ประจำวัน เช่น การรับประทานอาหารเช้า การออกกำลังกาย การพักผ่อนหลับนอน จัดหาอุปกรณ์การเรียนหรือสถานที่ภายในบ้านที่เหมาะสมมีความสงบเงียบในการศึกษาทบทวนตำรา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยความช่วยเหลือของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง การที่เด็กขาดความดูแลเอาใจใส่ทำให้เด็กมีอิสระมาก มีโอกาสที่จะประพฤติในสิ่งที่ไม่ดี โดยไม่มีตักเตือน ป้องกันในการคบเพื่อนต่างเพศ การปรับตัวในสังคม การรับเอาค่านิยมต่าง ๆ ในสังคม ที่ได้รับอิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกจากสื่อมวลชน ล้วนเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นตื่นตัว ตื่นใจอยากเห็นอยากลองมากขึ้น อันจะนำไปสู่ความตกต่ำและล้มเหลวทางการเรียนได้ ดังที่นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาเกี่ยวกับครอบครัวไว้ดังนี้

Marrow and Wilson (1961, อ้างใน ประมวล ดิกคินสัน, 2520, หน้า 170) ที่กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับชีวิตครอบครัวมีความสัมพันธ์กันอย่างสูงยิ่ง

ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกา โดยเปรียบเทียบกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงต่อนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะกล่าวถึงครอบครัวของตนในฐานะต่อไปนี้ ครอบครัวมีการรับรู้ร่วมกันในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ การแสดงความคิดเห็น ความไว้วางใจกัน ความเห็นดีเห็นชอบและส่งเสริมสนับสนุนกันและกัน แต่ไม่มีการขี้นิ้วบังคับว่าต้องเรียนให้สำเร็จฉะนั้นจะถูกหลงโทษ ไม่มีวินัยรุนแรง มีการอะลุ่มอล่วย ข้อสำคัญ คือ ทุกคนมีขีวิตดี เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กล่าวถึงลักษณะข้างต้นนี้ ด้วยความถี่สูงกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างเด่นชัด

ระพินทร์ โพธิ์ศรี (2521, หน้า 87-90) ได้ศึกษาสาเหตุของการสอบตกของนักเรียนมัธยม จากกลุ่มตัวอย่างสอบตก 683 คน พบว่า สาเหตุของการสอบตกที่สำคัญส่วนหนึ่งเกิดจากการคบเพื่อนและความสัมพันธ์กับเพื่อน

จึงกล่าวได้ว่า บทบาทของบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับเด็กนั้นมีความสำคัญมากต่อการพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและสติปัญญา โดยเฉพาะการเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่เด็ก ผู้ปกครองควรมีเวลาให้กับบุตรหลานคอยดูแลเอาใจใส่ด้านสุขภาพ ด้านการเรียน คอยช่วยเหลือ แก้ไขปัญหาตลอดจนให้กำลังใจ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งเป็นแรงกระตุ้นผลักดันบุตรในการใฝ่รู้ในวิทยาการและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ให้เต็มโตไปสู่เป้าหมายที่ต้องการเป็นคนดี เก่งและมีความสุข

บิดามารดามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาด้านสติปัญญาของลูก เป็นบุคคลที่ลูกถือเป็นตัวอย่างและเลียนแบบโดยไม่รู้ตัว บิดามารดาที่มีการศึกษาสูงจะให้ความสำคัญของการศึกษาจะสนับสนุนในการเรียนให้กำลังใจ ให้รางวัล เอาใจใส่การทำงานบ้าน อบรมเลี้ยงดูใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ จะทำให้เด็กมีลักษณะจิตใจที่ดี มีความคิดสร้างสรรค์มีความกระตือรือร้น รวมทั้งมีสติปัญญาดีอื่นจะนำไปสู่ความสำเร็จและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย บิดามารดาที่มีการศึกษาต่ำ มักจะไม่เข้าใจบุตร ไม่มีความรู้ในวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ถูกต้องเหมาะสม ขาดความรู้ในเรื่องจิตวิทยา มักไม่เอาใจใส่หรือไม่มีเวลาให้การสนับสนุนในด้านการเรียน เพราะต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว มีรายได้น้อย ไม่สามารถจัดหาอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นให้ได้ ทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจได้ มีนักเรียนบางคนที่ยากจนต้องทำงานพิเศษ จึงขาดโอกาสที่จะเรียนได้อย่างเต็มที่ สำหรับเรื่องระดับการศึกษาสูงสุดของบิดาและมารดานั้นได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาและแสดงทรรศนะ ไว้ดังนี้

สุธรรม์ จันทน์หอม (2523 , หน้า 17) ได้ศึกษาการให้การศึกษาแก่พ่อแม่เพื่ออบรมลูกพบว่า การปฏิบัติของผู้ปกครองที่ปฏิบัติต่อลูก มีอิทธิพลต่อการเรียนของเด็กอย่างแท้จริง ไม่ใช่คุณลักษณะที่แสดงถึงฐานะของพ่อแม่

สุนันท์ อนุตรปัญญา (2533, หน้า 8-9) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นสถาบันที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อนักเรียน เมื่อพิจารณาในด้านผลกระทบต่อการเรียน อาจพิจารณาได้จากพื้นฐานความรู้ของบิดามารดา ที่ส่งผลให้ไม่สามารถให้คำแนะนำในด้านการเรียนแก่บุตรที่ศึกษาในระดับสูงกว่าตนเองได้อย่างเหมาะสม และฐานะทางเศรษฐกิจที่ไม่ดี ส่งผลให้การสนับสนุนจัดหาอุปกรณ์การเรียนที่จำเป็นได้

(2541, หน้า 41) กล่าวว่า ระดับการศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองที่มีการศึกษาส่วนใหญ่อาจเห็นความสำคัญทางการศึกษา จึงสนับสนุนส่งเสริมให้บุตรหลานได้รับการศึกษาและเอาใจใส่ดูแลเรื่องการเรียนรู้ของบุตรหลาน เช่น คอยสอนการบ้าน หรือให้ไปเรียนพิเศษ แต่ผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่ำส่วนใหญ่อาจไม่มีเวลาให้ความสำคัญในการศึกษา มักจะให้บุตรหลานออกมาช่วยทำงานมากกว่าให้เรียนในระดับสูงต่อไป

เกี่ยวข้องกับดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่า

ของบิดามารดาน่าจะมีอิทธิพลต่อ

(, 2538 หน้า 53, อ้างอิงมาจาก Chopra,1967 หน้า 359-362) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพเกี่ยวกับวิชาการจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองประกอบอาชีพ

เวิร์ธริงตัน (, 2538 หน้า 53, อ้างอิงมาจาก Worthington,1971 หน้า 7-10) ได้ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับอาชีพของผู้ปกครอง

(, 2538 หน้า 53, อ้างอิงมาจาก อรพรรณ วีระกะ , 2523 หน้า 91) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

(, 2538 หน้า 52, อ้างอิงมาจาก , 2529 หน้า 490-492) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า อาชีพของบิดามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

และผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยเชื่อว่า น่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

การอบรม หมายถึง การแนะนำสั่งสอนและอบรมฝึกฝนที่มุ่งให้เด็กประพฤติดีมีระเบียบวินัย รู้จักควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบ เป็นต้น (กรรณิกา สิวลีพันธ์,2543 หน้า 39 อ้างอิง , 2522 หน้า 37-38)

การเลี้ยงดู หมายถึง การดูแลเพื่อสนองความต้องการของเด็กทั้งทางกายและทางใจ โดยมุ่งให้เด็กมีสุขภาพดี ร่างกายแข็งแรงทุกระบบ ไม่มีโรค ไม่มีปัญหาพฤติกรรม อารมณ์แจ่มใส น่าน สัมพันธ์อันดีกับผู้อื่น เป็นต้น (กรรณิกา สิวลีพันธ์, 2543 หน้า 39 อ้างอิงจาก เพ็ญศรี พิชัยสนธิ, 2522 หน้า 37-38)

การอบรมเลี้ยงดู เป็นกระบวนการในการพัฒนาทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยมของบุคคลของสังคม เป็นเรื่องของการถ่ายทอดความคิด ความเชื่อ และวิธีการปฏิบัติของแต่ละครอบครัว แต่ละสังคม การอบรมเลี้ยงดูจัดเป็นสิ่งแวดล้อมประการหนึ่งของบุคคล ซึ่งแต่ละบุคคลได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมและจากกระบวนการถ่ายทอดวัฒนธรรม (สมคิด อิศระวัฒน์, 2542 หน้า 10)

การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้ ึ่งปฏิบัติต่อเด็ก โดยการให้คำแนะนำสั่งสอน ดูแลให้ความช่วยเหลือ ค้ำครอง ให้ความรักความอบอุ่น และตอบสนองความต้องการทางกายและใจ เพื่อให้เด็กได้มีชีวิตอยู่และเจริญเติบโตเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมตามความมุ่งหวัง นอกจากนี้ การอบรมเลี้ยงดูยังเป็นกระบวนการในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล เป็นเรื่องของการถ่ายทอดความคิด ความเชื่อและวิธีการปฏิบัติแต่ละครอบครัว (กมลนันท์, 2543 หน้า 6)

สรุปได้ว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่พ่อแม่หรือผู้เลี้ยงดูทำการสั่งสอนให้บุตรรู้ระเบียบและวัฒนธรรมของสังคม สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้

ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ซึ่งพอจะสรุปโดยสังเขป ดังนี้

(2531, หน้า 16) กล่าวว่า การพัฒนากระบวนการทางสติปัญญาของเด็กนั้นอาจกล่าวได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยแวดล้อมที่มีความสำคัญหรือมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อกระบวนการคิดของเด็ก เพราะครอบครัวถือเป็นหน่วยทางสังคมแห่งแรกของเด็กที่เด็กได้มีโอกาสใกล้ชิดและได้รับการเรียนรู้ การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ การที่เด็กอยู่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี มีความอบอุ่น และการได้รับความเข้าใจจากพ่อแม่จะทำให้เด็กมีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจและอารมณ์ที่เกื้อกูลต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก และในทางตรงข้ามในสภาพแวดล้อมของเด็กที่ขาดความอบอุ่นหรือขาดการเลี้ยงดูที่เหมาะสมย่อมมีผลให้เด็กขาดความเชื่อมั่น สกັดกันต่อพัฒนาการทางสติปัญญา มีผลต่อกระบวนการคิดและการแก้ปัญหาของเด็กในอนาคต

สมพร สุทัศน์ีย์ (2531, หน้า 62) ก็กล่าวว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูย่อมแตกต่างกันไปตามลักษณะนิสัย ฐานะทางการเศรษฐกิจและสังคม เช่น ถ้าพ่อแม่ยากจนก็มักจะไม่ค่อยมีเวลาสั่งสอนลูก พ่อแม่ฐานะร่ำรวยบางรายก็เลี้ยงดูลูกดีเกินไปจนลูกช่วยตนเองไม่ได้ บางรายก็มีธุรกิจมากจนไม่มีเวลาดูลูก ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูจึงมีลักษณะต่างกัน เช่น การปกครองที่

เข้มงวดกวัดขันเกินไป การปกครองตามสบาย การปกครองที่ไม่คงเส้นคงวา การชอบเยาะเย้ย
ถากถางเมื่อเด็กทำผิด การใช้อำนาจเขี้ยนนตีและดูค่าการเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ (อ้างใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2530, หน้า 552-
553) ได้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กโดยทั่ว ๆ ไปกำหนดกว้าง ๆ ไว้ 3

1. **ปกป้อง** เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ ผู้ปกครองให้ความ
ดูแลเอาใจใส่เด็กมากเป็นพิเศษ ที่คนไทยโดยทั่วไปมักเรียกว่า "ไขในหิน" พ่อแม่จะคอยปกป้อง
ไม่ให้เด็กได้รับความกระทบกระเทือนเลยทั้งทางกายและทางจิตใจ เด็กที่เคยได้รับการอบรมเลี้ยงดู
แบบปกป้องมักขาดความพร้อมที่จะต่อสู้ด้วยตนเอง ชอบที่จะพึ่งพาผู้อื่นเสมอ ไม่เป็นตัวของตัวเอง
แต่เด็กเหล่านี้จะเป็นเด็ก "หัวอ่อน" สอนง่ายอบรมง่ายเชื่อฟังผู้ใหญ่ ไม่ดื้อดึง เด็ก
ประเภทนี้มักจะปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ดี แต่กับเพื่อน ๆ รุ่นเดียวกันมักจะเป็นที่รำคาญเพราะ
ไม่ยอมที่จะเป็นภาระดูแลเด็กประเภทนี้ เด็กจึงมักรู้สึกโดดเดี่ยว มีเพื่อนน้อย เก็บตัว มีความ
หวาดกลัวต่อสภาพแวดล้อมง่าย

2. **การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด** การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความแตกต่างจากการ
อบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องในด้านตรงกันข้ามเลยทีเดียว กล่าวคือ พ่อแม่จะมีความเข้มงวดกับ
ภารกิจในชีวิตประจำวัน ตลอดจนจนความคิด ความเชื่อ และการกระทำต่าง ๆ ของเด็กเป็นอย่างมาก
จนกระทั่งทำให้เด็กเกิดความหวาดกลัว ไม่กล้าและไม่แน่ใจในการตัดสินใจกระทำสิ่งต่าง ๆ
ลักษณะพฤติกรรมของเด็กที่ได้รับการอบรมแบบนี้อาจจะแสดงออกได้ในสองลักษณะ
หวาดกลัวไม่กล้าตัดสินใจ และอีกประเภท คือ กล้าตัดสินใจอย่างบ้าบิ่น ลักษณะพฤติกรรมทั้ง
สองประการที่เกิดขึ้นนี้มีผลอย่างมากต่อพฤติกรรมของเด็กที่จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปใน
อนาคต เด็กที่ได้รับการอบรมแบบเข้มงวดนี้ จะเป็นที่เคร่งครัดปฏิบัติตามระเบียบวินัยเพราะไม่
กล้าตัดสินใจกระทำด้วยตนเอง แต่บางครั้งเมื่อถึงคราวจะต้องตัดสินใจในเรื่องที่ไม่เป็นระเบียบใด
ๆ รองรับก็ทำไม่ได้ ส่วนพวกที่ตัดสินใจอย่างบ้าบิ่นก็จะไม่สนใจระเบียบวินัยเลย โดยจะใช้
ตนเองเป็นหลัก กระทำตามที่ตนเองชอบละเลยกฎหมาย

3. เป็นการอบรมที่ให้อิสระในการกระทำแก่เด็ก
เด็กจะมีความคิดอ่านตัดสินใจด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการดำรงชีวิตในสังคม
ปัจจุบัน แต่อย่างไรก็ตาม การฝึกประชาธิปไตยให้แก่เด็กต้องพึงระลึกถึงการสร้างความเข้าใจใน
ธิปไตยให้เด็กเข้าอย่างแท้จริง เช่น การที่จะให้เด็กรู้ว่าตนมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรได้ ก็
ต้องบอกให้เด็กนักเรียนรู้ด้วยว่า การมีสิทธิ์เช่นนั้นเขาจะต้องมีหน้าที่พึงปฏิบัติอย่างไรบ้าง เพื่อให้
ได้มาซึ่งสิทธินั้น ๆ โดยทั่วไป การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมักจะทำกันอย่างไม่ถูกต้อง คือ

แทนที่จะทำความเข้าใจกับเด็ก ทำข้อตกลงให้ยอมรับกันเสียก่อน กลับปล่อยให้เด็กทำอะไรตามความชอบใจจนในที่สุดเด็กจะเป็นคนเอาแต่ใจตนเอง จะเอาอะไรต้องให้ได้ใจถ้าไม่ได้ก็จะประท้วงแสดงความไม่พอใจ ซึ่งถ้าพ่อแม่ว่ากล่าว เด็กก็จะอ้างว่าพ่อแม่ไม่ให้อิสระไม่มีประชาธิปไตย แสดงให้เห็นว่าเด็กยังไม่เข้าใจในเรื่องประชาธิปไตยให้ดีพอ

(2520) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อการปรับตัวของเด็ก พบว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่แตกต่างกัน ทำให้เด็กปรับตัวแตกต่างกัน เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเพศชายหญิงในกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย พบว่าผู้หญิงจะปรับตัวได้ดีกว่าเด็กชาย

(2521, อ้างใน พัทรินทร์ ไชยวงศ์, 2545 หน้า 25) ได้ศึกษาความวิตก

กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบไม่ได้รับความอบอุ่น จะมีความวิตกกังวลด้านสังคม ด้านส่วนตัวและด้านการเรียนกับอาชีพแตกต่าง

(2523, หน้า 37) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับความมีวินัยในตนเองตามการรับรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีวินัยในตนเองมากกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ส่วนนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีระเบียบวินัยในตนเองมากกว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละแบบ นักเรียนหญิงจะมีระเบียบวินัยในตนเองมากกว่านักเรียนชาย

ทัศนีย์ ดวงดี (2540, หน้า 44) ได้ศึกษาลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่มีต่อความฉลาดทางอารมณ์ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับความฉลาดทางอารมณ์ของลูกเป็นอย่างมาก การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความฉลาดทางอารมณ์ของลูกจะดี

จะเห็นได้ว่านักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสำคัญในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูในวิธีต่างๆ ที่กล่าวมามีทั้งข้อดีและข้อเสีย การอบรมเลี้ยงดูที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับวิจารณญาณในการเลือกวิธีที่เหมาะสมของบิดามารดา ผู้ปกครองที่จะใช้กับบุตรหลานของตนแต่มีข้อระวังที่สำคัญ คือ วิธีการตามควรกระทำด้วยเหตุด้วยผล มีความเป็นประชาธิปไตย

ลำเอียง ยอมรับความคิดเห็น ยอมรับความสามารถของเด็ก ให้ความรัก ความอบอุ่นห่วงใย เป็นกันเอง เปิดโอกาสให้ลูกคิดเป็นทำเป็นและตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยพ่อแม่เป็นที่

ปรึกษาที่ดี ควรดเว้นการใช้อารมณ์และความรุนแรงกับบุตรหลาน เพราะจะทำให้เกิดผลร้ายแรงตามมา ทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ

จากความสำคัญของการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองน่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนใน

รายได้ของครอบครัว

(, 2537 หน้า 17; อ้างอิงมาจาก Frankel, 1960 หน้า 174-179) ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

ชฮอร์นและคัลลาส (, 2538 หน้า 54; อ้างอิงมาจาก Eichhorn and Kallas, 1962 หน้า 507-521) ได้ศึกษาพบว่า รายได้ของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เวริงตัน (, 2538 หน้า 54; อ้างอิงมาจาก Worthington, 1971 หน้า 7-10) ได้ศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับรายได้ของครอบครัว

สยันต์ (, 2538 หน้า 54; อ้างอิงมาจาก ยุพิน นิสยันต์, 2515 หน้า 2) ได้ เมื่อ ปี พ. .2515 ว่าสาเหตุที่ทำให้นักเรียนในเอเชียอาคเนย์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เนื่องจากสภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดีและบิดามารดามีรายได้ต่ำ

อำรุง จันทวานิชและวิลเลียม พี ฟลูเลอร์ (.2538:54; อ้างอิงมาจาก จันทวานิชและวิลเลียม พี ฟลูเลอร์.2520:ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์

รายได้ของผู้ปกครองดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่ารายได้ของผู้ปกครองของผู้ปกครองน่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนในโครงการ

1.5.7. ประสบการณ์การสอนของครู

(, 2538 หน้า 57; อ้างอิงมาจาก Newman, 1980 หน้า 3766-A) ได้ศึกษาผลของประสบการณ์ในการสอนของครูต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

3 ผลการศึกษา พบว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการสอนหลายปีสามารถเพิ่มคะแนนผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน

สุนันท์ จันทระ (, 2538 หน้า 58; อ้างอิงมาจาก สุนันท์ จันทระ, 2526 หน้า 72) ได้ศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์ในการสอนของครูมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

สถาบันส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าและเทคโนโลยี (, 2538 หน้า 58; อ้างอิงมาจาก สถาบันส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าและเทคโนโลยี , 2529 หน้า 328) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า อายุและประสบการณ์ในการสอนของครูมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์

นิษฐา พุกเถื่อน (, 2538 หน้า 58; อ้างอิงมาจาก ชณานิษฐา , 2536 หน้า 73-79) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า ประสบการณ์ของครูมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ผลการวิจัยเกี่ยวกับประสบการณ์ในการสอนของครูดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าประสบการณ์ในการสอนของครูน่าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่

1.5.8. ลักษณะมุ่งอนาคต

(อัมพร วงศ์ใหญ่, 2542 หน้า 25; อ้างอิงมาจาก Mischel, 1974) ได้ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลและมองเห็นผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่าหรือมากกว่าที่จะได้รับ ปัจจุบันมีการวางแผนเพื่อปฏิบัติตลอดจนควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นตอนตามแผนที่วางไว้เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ตนต้องการในอนาคต

ซีกูรา (อัมพร วงศ์ใหญ่, 2542 หน้า 25; อ้างอิงมาจาก Segura, 1975) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคตและการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้

(อัมพร วงศ์ใหญ่ , 2542 หน้า 25;อ้างอิงมาจาก Nurmi,1991) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต คือ การที่บุคคลคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับตนในอนาคต และตนเองต้องการให้สิ่งใดเกิดขึ้น แล้วมีการวางแผนหรือหาวิธีการที่จะไปถึงจุดหมายที่ต้องการและลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนประเมินผลว่าการกระทำดังกล่าวจะทำให้ตนไปถึงจุดหมายได้หรือไม่ หากพบว่า การกระทำของตนตามแผนที่วางไว้นั้นไม่สามารถทำให้ตนได้รับในสิ่งที่ต้องการได้ ก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนแปลงหรือแสวงหาวิธีการใหม่ เพื่อจะไปสู่จุดหมายที่ตนต้องการให้ได้

กนกวรรณ อุ่นใจ(อัมพร วงศ์ใหญ่, 2542 หน้า 25;อ้างอิงมาจาก กนกวรรณ อุ่นใจ , 2535) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต คือการมองมุ่งสู่อนาคตของบุคคล โดยที่ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะสามารถคาดการณ์ไกล และตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม หาแนวทางแก้ไข ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อจะประสบความสำเร็จในอนาคต

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าวอาจสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลของบุคคลว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับตนในอนาคต สิ่งที่จะเกิดขึ้นนั้นมีผลดีผลเสียอย่างไร ซึ่งจะนำไปสู่การตัดสินใจเลือกอย่างเหมาะสม แล้วมีการวางแผนปฏิบัติหรือแสวงหาวิธีการที่จะไปให้ถึงซึ่งจุดหมายที่ตนต้องการ แล้วสามารถควบคุมตนให้ลงมือปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ด้วยความอดทน และรู้จักอดได้รอได้ ตลอดจนไม่ละควพยายามในการแสวงหาแนวทางหรือวิธีการที่เหมาะสมเพื่อผลที่ต้องการในอนาคต

จากแนวคิดเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อว่าลักษณะมุ่งหน้าจะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนในโครงการโรงเรียนสองภาษา

1.6 การวิเคราะห์การถดถอย

การวิเคราะห์การถดถอย เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามหรือตัวแปรเกณฑ์ (Criteria) 1 ตัวแปร กับตัวแปรต้นหรือตัวแปรพยากรณ์ (Predictor) ตั้งแต่ 2 ขึ้นไป เช่น เราใช้ผลการทดสอบวัดความถนัดทางการเรียนและผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตตอนเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ทำนายเกรดเฉลี่ยของผลการเรียนในระดับอุดมศึกษา ในที่นี้ คะแนนการทดสอบต่าง ๆ เป็นตัวทำนาย และเกรดเฉลี่ยเป็นตัวเกณฑ์ ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ที่สำคัญ (Regression Equation) ซึ่งจะใช้ทำนายคะแนนตัวเกณฑ์ และถ้าผลการวิเคราะห์พบว่า

และผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตตอนเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสามารถ
 ดับอุดมศึกษาของนิสิตได้ เราอาจใช้แบบทดสอบเหล่านั้นตัดสินเพื่อคัดเลือก
 นิสิตเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาได้นั่นเอง โดยเราจะทำนายได้ว่าถ้านิสิตคนหนึ่งได้คะแนนจาก
 แบบทดสอบต่าง ๆ เป็นเช่นนั้นแล้ว เมื่อให้เขาเรียนไป 1 ปี หรือเรียนจนสำเร็จการศึกษา เขาน่าจะ
 ได้เกรดเฉลี่ยเท่าไร ตั้งแต่ยังไม่เข้าเรียน และหากเราต้องการจำนวนนิสิตที่จะรับเข้าเรียนใน
 จำนวนจำกัด ไม่สามารถรับได้ทุกคน เราอาจเลือกคนที่คาดว่าจะเรียนได้คะแนนสูงสุดตามลำดับ
 ก่อนที่คนที่คาดว่าจะได้คะแนนต่ำ ซึ่งเป็นวิธีการกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกที่เหมาะสมและ
 (ปกกรณ์ ประจัญบาน, 2552 หน้า 6-9)

จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ การสร้างสมการเชิงเส้น
 (เส้นตรง) เพื่อพยากรณ์ตัวแปรเกณฑ์() โดยใช้กลุ่มตัวอย่างพยากรณ์(ตัวแปรต้น)
 มีการหาตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ตัวแปรเกณฑ์ที่ดีที่สุด (ปกกรณ์ ประจัญบาน, 2552
 หน้า 6-9)

ลักษณะของข้อมูล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบ่งเป็น 2
 พยากรณ์(ตัวแปรต้น) ตั้งแต่ 2 ตัวขึ้นไป และตัวแปรเกณฑ์ () 1
 ลักษณะของข้อมูลของตัวแปรพยากรณ์จะวัดในระดับมาตราอันตรภาคขึ้นไป หรือตัวทวิ (0,1)
 หรือ ตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) ส่วนตัวแปรเกณฑ์หรือตัวแปรตามวัดในระดับมาตราอันตร
 ภาคขึ้นไปเช่นเดียวกัน (ปกกรณ์ ประจัญบาน, 2552: หน้า 6-9)

หลักเบื้องต้นของการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณมีความแตกต่างจากการวิเคราะห์การถดถอยอย่าง
 ง่าย โดยจะมีตัวแปรต้นมากกว่า 1 ตัวขึ้นไป ทั้งนี้เพราะในโลกของความเป็นจริง จะมีตัวแปรที่
 สามารถทำนายหรือพยากรณ์ตัวแปรอื่น ๆ ได้มากกว่าหนึ่งตัวแปร จึงทำให้การวิเคราะห์การ
 ถดถอยพหุคูณสามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากกว่า ซึ่งการวิเคราะห์แบบ
 นั้นนอกจากจะพิจารณาว่าตัวแปรต้นหลายตัวน่าจะมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามแล้ว ยังพิจารณา
 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อกันด้วย ในทางคณิตศาสตร์การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

$$Y_{pi} = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + \dots + b_pX_p$$

และนอกจากนั้นจะต้องทดสอบนัยสำคัญของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
นัยสำคัญของสัมประสิทธิ์การถดถอย และทดสอบนัยสำคัญของตัวแปรที่เพิ่มเข้ามาในสมการ

ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ สิ่งที่ต้องการหา คือ

1. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
- 2.
3. ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์

1.6.1 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficient)

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficient) เป็น
สถิติที่ใช้ในการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นตั้งแต่ 2 1

เขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ คือ $R_{Y..12..k}$ มีความหมายว่า เป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างตัวแปรตาม Y กับกลุ่มตัวแปรต้น ตั้งแต่ตัวที่ 1 k ดังนั้น ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์พหุคูณจึงช่วยให้ทราบถึงความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงที่เป็นไปได้สูงระหว่างกลุ่มตัวแปรต้น

1 (ปกรณ์ ประจัญบาน, 2552 หน้า 6-10)

ข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ มี 3

1. Y มีการแจกแจงเป็นโค้งปกติทุกค่าของ X ไม่ว่า X จะกระจายเป็นโค้ง
ปกติหรือไม่ก็ตาม เพราะเกี่ยวกับการทดสอบนัยสำคัญที่ต้องใช้การทดสอบ F t
2. Y มีความแปรปรวนเท่ากันที่แต่ละจุด X
3. (e) มีการแจกแจงเป็นแบบปกติ และเป็น
ความคลาดเคลื่อนแบบสุ่ม (Random) และมีความแปรปรวนเท่ากันทุกจุดของ X

- 1) สมการถดถอยพหุคูณในรูปคะแนนดิบหรือสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณจะทำให้ได้สมการพยากรณ์เชิงเส้น(เส้นตรง)

$$\hat{Y} = a + b_1X_1 + b_2X_2 + b_3X_3 + \dots + b_kX_k$$

\hat{Y} แทน คะแนนของตัวแปรเกณฑ์ที่ได้จากการพยากรณ์โดยตัวพยากรณ์
 $X_1, X_2, X_3, \dots, X_k$

b_i แทน สัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ตัวที่ i

X_i แทน คะแนนของตัวพยากรณ์ที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อ i

a แทน ค่าคงที่ (Y - intercept)

- 2) สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

ถ้าคะแนนพยากรณ์ทุกตัวเปลี่ยนเป็นรูปคะแนนมาตรฐานและต้องการจะพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐานแล้วสมการพยากรณ์จะเขียนได้ดังนี้ (ปกกรณ์ ประจักษ์บาน, 2552 หน้า 6-14)

$$\hat{Z} = \beta_1 Z_1 + \beta_2 Z_2 + \dots + \beta_k Z_k$$

\hat{Z} พยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานของตัวแปรเกณฑ์
()

$\beta_1, \beta_2, \dots, \beta_k$ ค่าน้ำหนักเบต้า หรือสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปของ
คะแนนมาตรฐานของตัวแปรพยากรณ์ตัวที่ 1 k

Z_1, Z_2, \dots, Z_k มาตรฐานของตัวพยากรณ์ (ตัวแปรต้น) 1
 k

k แทน จำนวนของตัวพยากรณ์

จากสูตรนี้ต้องคำนวณหาค่า β_i ค่านี้สามารถคำนวณได้จากสูตร

$$\beta_i = \frac{S_i}{S_Y} b_i$$

β_i	แทน ค่า beta weight
S_i	แทน ค่า standard deviation ของตัวพยากรณ์
b_i	แทน ค่าน้ำหนักของคะแนนดิบ
S_Y	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวเกณฑ์ (Y)

ค่าน้ำหนักเบต้า มีหน่วยเป็นคะแนนมาตรฐาน ค่า β จะเป็นค่าคงที่แสดงว่า เมื่อตัวพยากรณ์ (X) 1 หน่วยคะแนนมาตรฐาน จะทำให้ค่าตัวแปรเกณฑ์ (β หน่วยคะแนนมาตรฐาน (ปรกรณ์ ปร , 2552 หน้า 6-15)

3) ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ (Standard Error of Estimate)

การคำนวณเพื่อหาค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานการพยากรณ์ เขียนแทนด้วยสัญลักษณ์ SE_{est} เป็นค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของส่วนที่เหลือ (residual) หรือ ค่า d_i คำนวณได้จากสูตร

$$d_i = Y - \hat{Y}$$

Y แทน คะแนนจริงของตัวแปรเกณฑ์

\hat{Y} แทน คะแนนพยากรณ์ของตัวแปรเกณฑ์

ถ้าหาก Y และ ค่า \hat{Y} ไม่เท่ากัน แสดงว่า มีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นและถ้าหาก Y และ ค่า \hat{Y} มีค่าแตกต่างกันมาก หมายความว่า ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ก็จะมีค่ามากและถ้าใกล้เคียงกันความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์ก็จะมีค่าน้อย สูตรในการคำนวณ เป็นดังนี้ (ปรกรณ์ ประจัญบาน, 2552 หน้า 6-15)

$$SE_{est} = \sqrt{\frac{SS_{res}}{n - k - 1}}$$

SE_{est}	แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
SS_{res}	แทน ผลรวมของกำลังสองของส่วนที่เหลือ (d_i^2)
n	แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
k	แทน จำนวนตัวพยากรณ์หรือตัวแปรต้น

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของค่าสัมประสิทธิ์

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การถดถอย เขียนแทนด้วยสัญลักษณ์

SE_{bi} สามารถคำนวณได้จากสูตร ดังนี้

$$SE_{bi} = \sqrt{\frac{SS_{est}^2}{SS_{xi} (1 - R_i^2)}}$$

SE_{bi}	b_i
SS_{est}^2	แทน กำลังสองของความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการพยากรณ์
SS_{xi}	แทน ผลรวมกำลังสองของความเบี่ยงเบนของตัวแปรพยากรณ์ตัวที่ i
R_i^2	แทน กำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์ตัวที่ i ซึ่งจะใช้เป็นตัวแปรตามกับตัวแปรพยากรณ์อื่น ๆ ที่เหลือ

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติ (Enter Regresstion)

เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติ มีวัตถุประสงค์หลัก คือ การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรต้นแต่ละตัว โดยการควบคุมอิทธิพลของตัวแปรต้นอื่น ๆ ทั้งหมด เพื่อจะดูว่าตัวแปรต้นแต่ละตัวมีความสัมพันธ์แบบใดหรือทิศทางใดกับตัวแปรตาม และมีอัตราความสัมพันธ์กับตัวแปรตามมากน้อยเพียงใด

ข้อมูลหรือตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบปกติจะประกอบด้วย ตัวแปร

1 และตัวแปรต้นหลายตัว ซึ่งมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรตามเป็นตัวแปรเชิงปริมาณซึ่งมีการวัดระดับอันตรภาคขึ้นไป
2. ตัวแปรต้นเป็นตัวแปรเชิงปริมาณซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ตัวแปรที่มีการวัดระดับอันตรภาคขึ้นไป และตัวแปรที่เป็นตัวแปรทวิที่มีค่าเป็น 0,1 หรือที่เรียกว่าตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) จำนวนตัวแปรหุ่นจะมีมากน้อยเพียงใดก็ได้แต่ทั้งนี้จะต้องมีค่าความเป็น

(Degree of Freedom) เพียงพอ ซึ่งค่าความเป็นอิสระนี้จะขึ้นอยู่กับจำนวนหน่วยวิเคราะห์ที่ใช้ลดด้วยจำนวนตัวแปรเป็นส่วนใหญ่ (ปกกรณ์ ,2552:6-16)

การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Regression)

เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันไดเป็นการผสมผสานระหว่างวิธีการคัดเลือกตัวแปรพยากรณ์สองวิธีเข้าด้วยกัน ได้แก่ วิธีแบบเดินหน้าและวิธีแบบถอยหลัง ซึ่งในขั้นแรกจะเลือกตัวแปรพยากรณ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับตัวแปรสูงที่สุดเข้าสมการก่อน

ไม่ได้อยู่ในสมการว่าจะมีตัวแปรพยากรณ์ตัวใดบ้างสามารถนำเข้าสู่สมการได้โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเดินหน้า (Forward Selection)

ตัวแปรพยากรณ์ที่อยู่ในสมการอยู่ด้วยว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่อยู่ในสมการตัวใดมีโอกาสที่จะถูกขจัดออกจากสมการ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยแบบถอยหลัง (Backward Regression)

กระบวนการคัดเลือกจะดำเนินการผสมผสานทั้งสองวิธีนี้ในทุกขั้นตอน จนกระทั่งไม่มีตัวแปรพยากรณ์ใดที่ถูกคัดออกจากสมการและไม่มีตัวแปรพยากรณ์ใดที่จะถูกนำเข้าสู่สมการแล้ว กระบวนการก็จะยุติและได้สมการถดถอยที่มีสัมประสิทธิ์การพยากรณ์สูงสุด

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(2538) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการเลือกโรงเรียนอนุบาลเอกชนสำหรับให้บุตรหลานเข้าเรียน พบว่า การเลือกของผู้ปกครองขึ้นกับปัจจัยเกี่ยวกับโรงเรียน ครู การเรียนการสอน การบริการ ที่ตั้งของโรงเรียน ค่าใช้จ่าย และการพัฒนาของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองจะเลือกโรงเรียนที่มีการสอนสูงกว่าอนุบาล ครูที่สอนมีการให้การบ้านสม่ำเสมอ การเรียนการสอนเน้นการเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก มีบริการรถรับ-ส่งที่ปลอดภัย อาหารสะอาด มีบริการสอนพิเศษนอกเวลาเรียน มีการติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองสม่ำเสมอ สถานที่ตั้งโรงเรียนอยู่ใกล้บ้านสามารถรับส่งสะดวก ค่าใช้จ่ายในอัตราที่เหมาะสมและมีการรายงานพัฒนาการของเด็กให้ผู้ปกครองทราบเป็นระยะ ๆ

(2546) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองนักเรียนในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ณ อิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย พบว่า ปัจจัยที่ (หลักสูตร ชื่อเสียง อาคารสถานที่และสภาพแวดล้อม การประชาสัมพันธ์ กฎ) ปัจจัยเกี่ยวกับผู้ปกครอง (โอกาสในการศึกษาต่อ โอกาสในการเพิ่ม

รายได้) มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองนักเรียนในจังหวัดภาคใต้ในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ส่วนปัจจัยเกี่ยวกับผู้ปกครองด้านรายได้ อาชีพและระดับการศึกษา ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองนักเรียนในจังหวัดภาคใต้ในการส่งบุตรหลานศึกษาต่อ ณ อีสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

(2526 อ้างถึงใน กัณฐิกา กิตติเอกชัย, 2546, หน้า 48) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเลือกสถานศึกษาของผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในภาคกลาง พบว่า ผู้ปกครองเลือกสถานศึกษาสำหรับบุตรก็เพราะคาดหวังจะได้บรรลุประโยชน์จากสถานศึกษา เช่น ด้านการงานและอาชีพที่สามารถหารายได้และความรู้มาช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ

ยุทธพงศ์ ทิพย์ชาติและคณะ (2546) ได้ทำการวิจัย (EP) สรุปผลได้ว่า จากการเก็บข้อมูลจากโรงเรียนที่มีการสอนด้วยหลักสูตรสองภาษาใน 4 เขตกรุงเทพฯ พบว่า หลักสูตร EP ช่วยเพิ่มทักษะด้านภาษาอังกฤษได้สูง เด็กกล้าแสดงความคิดเห็น แสดงออกเป็นตัวของตัวเอง สดส่วนอาจารย์ต่อนักเรียนเหมาะสม ทำให้ดูแลเด็กได้อย่างใกล้ชิด นักเรียนได้รับสวัสดิการดี มีความสุขและสนุกในการเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

Omark and Erickson(1983) ได้กล่าวเปรียบเทียบผลการเรียนที่เรียนสองภาษา (Bilingual) (Monolingual) ว่าได้มีการศึกษาภาษาว่ามีการพัฒนาทางด้านความคิด ทางสมองอย่างต่อเนื่องสำหรับการเรียนหลักสูตรสองภาษานั้น เคยมีการนำ 1 ภาษา ปรากฏว่า คะแนนของเด็กที่เรียนสองภาษาจะดีกว่านักเรียนที่เรียนภาษาเดียว นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบด้วย

Bozinou-Doukas, Pearl and Lambert 10

Bilingual 1 กลุ่ม เด็ก 10 Monolingual 1 กลุ่ม ปรากฏว่า การพัฒนาของกลุ่มนักเรียนที่เรียน Bilingual จะทำคะแนนได้มากกว่าพวกเขาสามารถทำได้หลายหลายกว่า

Escamilla (1994) ได้ศึกษาสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมสำหรับการเรียน โดยมีเหตุผลในการวิจัยว่าโรงเรียนที่มีการผันแปรการสอนไปสู่โรงเรียนสองภาษาและเป็นที่โรงเรียนที่มีขนาดใหญ่จะมีบริบทหลายอย่างที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนสองภาษาของนักเรียน ผลการศึกษา พบว่า การเรียนสองภาษาของนักเรียนจะได้ผลดี โรงเรียนต้องจัดสภาพแวดล้อมภายนอกห้องเรียนให้รองรับหรือสนับสนุนสภาพการเรียนรู้ของนักเรียนเหมือนกับ

การเรียนในชั้นเรียนจึงจะเห็นผลได้ชัดเจนเพราะการจัดให้มีการใช้ภาษาภายในห้องเรียนและนอกห้องเรียนแตกต่างกันจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่

Hoch(1981) ได้ศึกษาเปรียบเทียบโรงเรียนสองภาษาสองแห่งในเรื่องความเข้าใจในการอ่านและการคิดคำนวณเลขคณิต โดยมุ่งที่จะศึกษาว่านักเรียนในโรงเรียนที่เป็นชาวชนบทในโบลิเวีย นั้น สามารถอ่านและเข้าใจภาษาสเปนได้ดีเท่ากับภาษาที่พูดในชีวิตประจำวันหรือไม่ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องการศึกษาว่ามีความแตกต่างระหว่างครู อาจารย์ หลักสูตรสองภาษาและครูอาจารย์หลักสูตรปกติในด้านทัศนคติที่มีต่อชนกลุ่มน้อย และวิธีการสอน ตลอดจนยุทธศาสตร์การศึกษาโดยทั่วไปหรือไม่ประการใด ผลการศึกษาแสดงว่า นักเรียนสองภาษาได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเพื่อนนักเรียนที่พูดภาษาสเปนในทุก ๆ ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ผลการทดสอบความเข้าใจในการอ่านยังแสดงว่านักเรียนสองภาษามีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านเป็นภาษาสเปนและภาษาที่เขาใช้ในชีวิตประจำวันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

Rennie (1993) ได้เสนอแนวคิดของนักวิจัยต่อลักษณะของโปรแกรมสองภาษาที่มีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

1. โรงเรียนได้รับการสนับสนุนจากด้านต่าง ๆ อย่างเต็มที่
2. มีความคาดหวังให้ผู้เรียนมีทักษะทางวิชาการด้านภาษาในระดับสูง
3. มีการพัฒนาด้านโปรแกรมการสอนของครู
4. ผู้บริหารและครูมีความเชี่ยวชาญในด้านการสอน
5. การให้ความสำคัญด้านสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน
6. มีระบบการเรียนการสอนที่เน้นทักษะพื้นฐานและเนื้อหาทางวิชาการอย่างครบถ้วน
7. ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในการและเปลี่ยนเรียนรู้ร่วม
8. ครูมีความทุ่มเทและความตั้งใจให้กับผู้เรียนจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่าง
9. ผู้บริหารให้การดูแลและการสนับสนุนครูทั้งในด้านนโยบายและในด้านวิชาการ
10. ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนโปรแกรม

Westhester Institute For Human Services Research(1998) กล่าวถึง งานวิจัย 1996 California 75 แห่ง ที่นำยกย่องในการดำเนินการศึกษารูปแบบ LEP (โปรแกรมการศึกษาสำหรับเด็กที่มีคุณภาพทางด้าน

LEP

1. มีความรวมโปรแกรมทั้งในภาคแนวคิด ทฤษฎีและภาคฝึกปฏิบัติเข้าเป็น
2. บูรณาการหลักสูตรให้เด็กรู้จักใช้สติปัญญา ใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์โดยไม่ต้องแก้ไขหลักสูตรเดิมแต่เป็นการสอนโดยเน้นให้เด็กเห็นความสำคัญในการใช้แนวคิดวิพากษ์วิจารณ์ เป็นการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติ รู้จักแก้ปัญหาเป็น เชื่อมโยงกับการฝึกระเบียบวินัยให้ตนเอง
3. ความยืดหยุ่นของหลักสูตรภาษา ต้องไม่ให้อยู่บนพื้นฐานความต้องการของเด็กทั้งการเรียนที่ใช้ภาษาแม่เต็มรูปแบบ หรือการสอนแบบใช้ภาษาอังกฤษทั้งระบบหรือจะเป็นแบบใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เป็นต้น
4. ะสมของครูต่อตารางเวลาในแต่ละ
ชั่วโมงของสัปดาห์
5. การส่งเสริมสนับสนุนภายในโดยครู และผู้อำนวยการถือว่ามีอิทธิพลและเป็นแรงผลักดันที่สำคัญในการดำเนิน การปฏิรูปหลักสูตรการเรียนการสอน ดังนั้น ควรวางเป้าหมายในการดำเนินรูปแบบของโปรแกรมการเรียนไว้อย่างชัดเจน
 ก็นี้ยังพบคุณลักษณะของการดำเนินการให้โปรแกรมสองภาษามีคุณภาพ ดังนี้
 1. ผู้นำมีศักยภาพและการจัดการที่ดีในระบบการสอนและเนื้อหาการเรียน
 2. การระบุเป้าหมายของโปรแกรมให้ชัดเจนโดยเน้นด้านมาตรฐานผู้เรียนในระดับสูง
 3. มีการปฏิรูปการเรียนรู้
 4. การใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ มารวมอยู่ในหลักสูตรการเรียน
 5. ความน่าเชื่อถือและความถูกต้องในวิธีการประเมินผล
 6. มีความเป็นโรงเรียนโดยแท้จริง/ครอบครัวเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของเด็ก

3. ลักษณะรูปแบบของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (English Program)

จากการศึกษาแนวคิดที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยนำเสนอตัวแปรต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยศึกษาพบว่ามอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโครงการโรงเรียนสองภาษา (English Program) ได้แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

ด้านผู้เรียน ประกอบด้วย

1. ความรู้พื้นฐาน
2. ความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษ
3. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
4. การปรับตัวเข้ากับเพื่อนในห้องเรียน
5. มุ่ง

ด้านครูผู้สอน ประกอบด้วย

- 1.
2. ประสบการณ์การสอนของครูที่สอนในโครงการโรงเรียนสองภาษา (English Program)

ด้านสภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน ประกอบด้วย

1. สิ่งแวดล้อมภายในโรงเรียน
- 2.

ด้านผู้ปกครอง ประกอบด้วย

1. ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง
2. การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง
- 3.
- 4.
5. รายได้ของครอบครัว
- 6.
- 7.

